

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 26

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 12

Segona i darrera reunió
tinguda el dia 4 de desembre de 1980

SUMARI

- Es reprèn la sessió, suspesa ahir, dia 3, a tres quarts i mig de cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera i Costa, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.*
- S'entra en el punt quart de l'ordre del dia: Projecte de Llei sobre la creació de l'Institut Català del Sòl. El M. H. Sr. President diu que aquest Projecte de Llei ha estat publicat al BOPC núm. 14 i que, d'acord amb l'article 99 del Reglament, un membre del Consell Executiu pot presentar-lo (p. 697).*
- En no haver-hi tampoc presentació del Dictamen per part de la Comissió, el M. H. Sr. President diu que procedeix el debat del Projecte. Hi ha una esmena a la totalitat presentada pel G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El M. H. Sr. President recorda que hi haurà un torn a favor i un torn en contra de quinze minuts, com a màxim, i després un torn de deu minuts perquè els Grups fixin llur posició.*
- El Diputat Sr. Celestino Sánchez Ramos, del G. p. del PSUC, intervé en el torn a favor, tot dient que defensarà alhora les esmenes núm. 1, 5, 10, 11 i 15, que finalment retira (p. 697).*
- El Diputat Sr. Vicenç Capdevila, des de l'escó, retira l'esmena núm. 7 a l'article segon, del G. p. de Centristes (p. 698).*
- El Preàmbul i els articles primer, segon i tercer s'aproven per unanimitat dels presents (p. 698).*
- El Diputat Sr. Celestino Sánchez Ramos, del G. p. del PSUC defensa l'esmena núm. 19, de supressió del punt quart de l'apartat primer de l'article quart (p. 699). El Diputat Sr. Ricard Masó, del G. p. de Convergència i Unió, intervé en el torn en contra. L'esmena núm. 19 es rebutja per 35 vots a favor i 79 vots en contra (p. 700).*
- El Diputat Sr. Rafael Ribó, del G. p. del PSUC, demana que es votin per separat l'apartat 1, i l'apartat 2 de l'article quart. El Sr. Secretari primer llegeix l'article quart, apartat 1, punts primer, segon, tercer, cinquè i sisè, que s'aproven per unanimitat dels presents (p. 700).*
- El Sr. Secretari Primer llegeix el punt quart de l'apartat 1 de l'article quart, que s'aprova per 82 vots a favor, 35 vots en contra i cap abstenció (p. 700).*

El Sr. Secretari Primer llegeix l'**apartat 2 de l'article quart** que s'aprova per 94 vots a favor, cap en contra i 23 absències (p. 700). El Diputat Sr. Celestino Sánchez Ramos, del G. p. del PSUC, defensa les esmenes núms. 22 i 23. El Diputat Sr. Ricard Masó, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per fer ús del torn en contra. Les esmenes núms. 22 i 23 es rebutgen per 24 vots a favor, 94 vots en contra i cap abstenció (p. 702).

Tot seguit es procedeix a votar el text del Dictamen. El Diputat Sr. Rafael Ribó, del G. p. del PSUC, demana que la lletra a) del **punt primer de l'article cinquè** es voti a part (p. 702). El Sr. Secretari Primer llegeix el punt primer, lletra a), que s'aprova per 93 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció (p. 702). La resta de l'article cinquè s'aprova per unanimitat dels presents (p. 702).

El M. H. Sr. President proposa de votar conjuntament els **articles sisè, setè i vuitè**, i els **apartats 1 i 2 de l'article novè**, els quals s'aproven per unanimitat dels presents (p. 702).

El Diputat Sr. Alfonso Pérez Guerra, del G. p. de Centristes, defensa les esmenes de supressió núms. 31 i 37, que després retira (p. 702).

El M. H. Sr. President proposa de votar la totalitat dels articles i de les Disposicions finals i transitòria que comprèn el projecte, que són els **articles novè, apartats 3 i 4, desè, onzè, dotzè, tretzè**, les **Disposicions finals primera, segona i tercera** i la **Disposició transitòria**, que s'aproven per unanimitat dels presents (p. 702).

El Diputat Sr. Eduard Martín i Toval, del G. Socialista, demana el torn per explicar el vot (p. 702).

Tot seguit els Diputats Srs. Antonio Santiburio, del G. Socialista, (p. 702); Ricard Masó, del G. p. de Convergència i Unió, (p. 704); i Ramon Viñals, del G. p. d'Esquerra Republicana, (p. 704), intervenen per explicació de vot. Tot seguit es passa al punt cinquè de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral. La Diputada Sra. Helena Ferrer i Mallol, del G. p. de Convergència i Unió, pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre la jornada de dol escolar el dia 24 d'octubre (p. 705). L'H. Sr. Conseller respon a la Sra. Ferrer i Mallol (p. 705).

El Diputat Sr. Ramon Viñals, del G. p. d'Esquerra Republicana, pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a organitzar un Servei de Protecció Civil de Catalunya (p. 706). L'H. Sr. Conseller de Governació respon al Sr. Viñals (p. 706). Tot seguit el Sr. Viñals (p. 708) i l'H. Sr. Conseller intervenen en sengles torns de rèplica (p. 709).

El Diputat Sr. Joan Comas, del G. Socialista, pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre una comunicació que aquest adreça als Ajuntaments de Catalunya (p. 709). L'H. Sr. Conseller respon al Sr. Comas (p. 709). Tot seguit el Sr. Comas (p. 710) i l'H. Sr. Conseller (p. 710) intervenen en sengles torns de rèplica.

El Diputat Sr. Joan Comas, del G. Socialista, pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances sobre el conveni subscrit amb les Caixes d'Estalvis catalanes (p. 710). L'H. Sr. Conseller respon al Sr. Comas (p. 711). Tot seguit el Sr. Comas (p. 713) i l'H. Sr. Conseller (p. 714) intervenen en sengles torns de rèplica.

El M. H. Sr. President diu que la Mesa, d'acord amb l'article 128 del Reglament, va acordar d'ampliar el temps dedicat a preguntes. Quant a la pregunta formulada pel Diputat Sr. Joan Codina a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia, el M. H. Sr. President proposa d'ajornar-la perquè l'H. Sr. Vicenç Oller està malalt (p. 715).

El Diputat Sr. Daniel Terradellas, del G. Socialista, pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la situació de l'empresa Rania (p. 715). L'H. Sr. Conseller respon al Sr. Terradellas (p. 715). Tot seguit el Sr. Terradellas (p. 716) i l'H. Sr. Conseller (p. 717) intervenen en sengles torns de rèplica.

El Sr. Josep Benet, Diputat no adscrit, pregunta al Consell Executiu sobre el diari "Hoja Oficial del Lunes" (p. 717). L'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació respon al Sr. Benet (p. 717). Tot seguit el Sr. Benet (p. 718), i l'H. Sr. Conseller (p. 718) intervenen en sengles torns de rèplica.

El Diputat Sr. Josep Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana, pregunta al Consell Executiu sobre irregularitats en la carn (p. 719). L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca respon al Sr. Fornas (p. 719). Tot seguit el Sr. Fornas (p. 720) i l'H. Sr. Conseller (p. 721) intervenen en sengles torns de rèplica. La Diputada Sra. M. Dolors Calvet, del G. p. del PSUC, demana la paraula per al·lusions, que li és denegada pel M. H. Sr. President.

La sessió s'aixeca a un quart i vuit minuts de nou del vespre.

Es reprèn la sessió a tres quarts i mig de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Guitart, Trias i Fargas, Cullerell, Laporte i Rigol.

Projecte de llei sobre la Creació de l'Institut Català del Sòl

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, ocupin els seus escons (Pausa.) Senyors Diputats, es reprèn la sessió (Pausa.) Passem ara al debat sobre el Projecte de Llei

sobre Creació de l'Institut Català del Sòl. Aquest projecte de llei va ser dictaminat per la Comissió corresponent amb data 1 de desembre, se n'ordenà la publicació el mateix dia, i ha estat publicat en el Butlletí Oficial núm. 14 de data 2. D'acord amb l'article 99 del Reglament, un membre del Consell Executiu pot presentar el projecte. El Consell Executiu renuncia a aquest dret. Un membre de la Comissió, si ha estat encarregat de fer-ho, pot presentar el dictamen de la Comissió. Tampoc no hi ha presentació per part de la Comissió. Per tant, podem passar directament al debat.

Hi ha presentada una esmena, una única esmena a la totalitat, que ha mantingut, per al seu debat en el Ple, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. S'aplica en aquest cas per al debat el que especifica l'article 66, el mateix article 99 i l'article 100, de manera que hi ha un torn a favor, un torn en contra, i després els altres Grups parlamentaris podran fixar llur posició en intervencions que no passin de deu minuts. El torn a favor i el torn en contra poden durar com a màxim, quinze minuts. El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula pel torn a favor.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, per economia de temps, voldríem defensar l'esmena núm. 1, però també l'esmena núm. 5, la 10, l'11 i la 15.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Al mateix temps que aquesta esmena a la totalitat, per economia de temps, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat proposa defensar simultàniament l'esmena núm. 10 a l'article tercer, l'esmena núm. 11 a l'article tercer, i ¿les següents també?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Sí, la 15, la 19...

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: No, la 19, la 22 i la 23, la...

El Sr. PRESIDENT: La 19, la 22 i la 23 i l'esmena núm. 15. Les esmenes 19, 22 i 23 del mateix Grup seran defensades posteriorment.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Precisament per això de l'economia de temps, el nostre Grup farà una defensa global de totes aquestes esmenes però, al mateix temps, el que voldríem, és fer una defensa també breu. I pensem que això és important perquè al Parlament de Catalunya, el nostre Grup creu que aquesta és una pràctica política molt important en tots i cadascun dels Parlaments. Aquesta esmena núm. 1 nostra tenia la característica fonamental de plantejar la necessitat que el Consell Executiu tornés a fer una nova Llei de l'Institut Català del Sòl. I voldríem explicar el per què, per què pensàvem nosaltres que el Consell Executiu hauria de fer aquesta qüestió. El primer element és que nosaltres pensem que els organismes autònoms creen la possibilitat real d'una Administració paral·lela a les Institucions representatives, i que per això era necessari que en aquesta Llei existissin mecanismes que fessin possible el control de les Institucions representatives d'aquest Institut Català del Sòl, d'aquest organisme autònom, i que era necessari precisar molt clarament quines atribucions hauria de tenir el Consell Executiu i també el Parlament de Catalunya, aquest Parlament on estem ara tots i cadascun

de nosaltres. I pensàvem que en aquesta Llei, aquests dos elements no estaven prou clars. Hem de reconèixer també que el debat a la Comissió va resoldre part d'aquests problemes, però pensem que no tots. I és precisament per això que pensàvem la necessitat de defensar aquesta esmena.

L'altre element important que nosaltres pensàvem era que existeix un sòl públic a Catalunya, i per altra part, el traspàs de l'INUR. I que, precisament, a partir d'aquests dos elements, era inqüestionable la necessitat d'un Institut Català del Sòl. Però el que no era tan clar per a nosaltres —i encara hi ha alguns interrogants— és que aquest Institut Català del Sòl no delimités molt clarament cada una de les competències de l'Institut, de la Conselleria i del Parlament de Catalunya, i, d'altra banda, de les Administracions locals, dels ajuntaments. Nosaltres pensem que, d'aquests quatre nivells, algunes qüestions han quedat resoltes a la Comissió, però que d'altres no, i pensem que és molt important que aquest Institut Català del Sòl vegi molt clarament les competències de la Conselleria de Política Territorial, i que vegi molt clarament també quines competències tindrà el Parlament de Catalunya. I aquí faria un parèntesi i plantejaria que l'opinió del nostre Grup és que aquesta Llei no ha deixat cap competència per al Parlament de Catalunya, i això és un element greu per a nosaltres. Però també pensem que calia fer un articulat que possibilités molt clarament quines serien les competències de l'Institut Català del Sòl i quines competències tindria l'Administració local, els ajuntaments i també els futurs Consells Comarcals, que pensem que són una realitat inqüestionable de la nostra Catalunya.

I aquest últim element no ha quedat clar, no ha quedat clar quines competències tindran els ajuntaments en aquesta direcció i tampoc no queda clara —independentment del fet que hi ha hagut una rectificació molt important, pensem nosaltres, en les disposicions finals— la segona disposició, que planteja la necessitat que a partir del fet que el Parlament de Catalunya aprovi la nova ordenació del territori, una llei del mateix ram que discutirem avui modifiqui les competències d'aquest Institut.

I això és un argument de molt de pes i que va a la direcció que nosaltres plantejàvem en la nostra esmena número 1 de retorn al Govern, que demostra molt clarament que aquesta llei no tenia en compte aquesta perspectiva real, clara i contundent que cal la recomarcalització de Catalunya.

Però pensem —i ja ho he dit d'una manera puntual— que l'articulat de la Comissió ha resolt alguns problemes, però d'altres no, i voldríem explicar alguna d'aquestes qüestions. La primera està lligada amb l'esmena número 5 de l'article primer, que el nostre Grup defensa. Per què? Perquè pensem que l'Institut Català del Sòl hauria de tenir com a element fonamental el de gestionar les tasques que la Direcció General d'Urbanisme té, i aquesta ha estat una esmena rebutjada per la Comissió i que nosaltres pensem que és d'importància capital, perquè a aquest Institut Català del Sòl se li donen més competències que no té la Direcció General d'Urbanisme. I aquestes competències que té més que la Direcció General d'Urbanisme són competències que són d'altres Con-

selleries, que són dels Ajuntaments, que són dels futurs Consells Comarcals. I per això nosaltres pensem que cal, que calia, més ben dit, que aquesta esmena que nosaltres fèiem s'incorporés al text de l'Institut Català del Sòl, i això no ha estat possible en la Comissió. Però també a l'article 3, esmena número 10, nosaltres dèiem que calia suprimir dos paràgrafs; eren molt petits, però d'un contingut polític important. I hem de dir que un d'ells ha estat incorporat, però un altre no ho ha estat i a nosaltres ens preocupa aquesta qüestió. Nosaltres dèiem que calia treure la frase «assignats en aquesta». I per què dèiem això? Perquè aquesta frase tan petita el que vol dir és la possibilitat que l'Institut Català del Sòl, sense que el Parlament de Catalunya discuteixi, sense que la Conselleria o el Consell Executiu ho decideixin, pot tenir més competències que la que en aquests moments té pel text que la Comissió ens ha donat. I nosaltres pensem que aquestes qüestions de les competències d'un Institut autònom han de quedar molt clarament dites i escrites, perquè, si no, apareix la possibilitat, la possibilitat real, d'una actuació que s'escapi del control —ja no dic del Parlament de Catalunya, que pensem que això no està contemplant la llei— sinó també de la Conselleria i també del Consell Executiu. I plantejàvem també nosaltres, a l'esmena número 11 de l'article 3, la supressió de l'apartat b). I per què dèiem això? Perquè pensàvem que aquestes competències que té l'Institut Català del Sòl havien d'estar també molt especificades. Independentment del fet que som conscients que en la nova redacció d'aquest apartat b) hi ha hagut una modificació important; és una frase molt petita però que anava en la mateixa direcció que nosaltres plantejàvem. I ja ho dic: nosaltres pensem que no s'han concretat les competències com nosaltres les plantejàvem o que s'hagi modificat el de «redacció»; pensàvem que era un element important, modificar la paraula «redacció» per «formació de plans»; era un element important que, en part, anava a satisfer les nostres opinions i posicions polítiques.

Després, en l'esmena número 15 de l'apartat tercer, nosaltres dèiem que s'haurien de suprimir dues frases, i una d'aquestes ha estat recollida, la de «fins i tot per concessió», i aquí faria referència a un error que hi ha al *Butlletí* i que podreu mirar, però no ha estat assumida la posició que nosaltres dèiem de «assumís com a tals». I aquesta frase també ha anat en la mateixa direcció, en la mateixa direcció que defensàvem en l'esmena anterior. I és que aquesta frase vol dir, en la pràctica, la possibilitat que aquest Institut Català del Sòl tingui competències que en aquests moments no diu aquesta llei. I pensem que aquest és un element amb què no hauria d'estar d'acord aquest Parlament de Catalunya.

De tota manera, nosaltres pensem que la nostra esmena de retorn al Consell Executiu, que les esmenes que he defensat i que no han estat recollides per la Comissió, és millor retirar-les. I per què? Per què el nostre Grup després de defensar aquestes qüestions a la Comissió, aquí, al Parlament, planteja retirar-les? Perquè independentment de tot el que dic, hi ha un element important en aquesta llei: que les insuficiències que té aquest articulat, pensem que l'experiència del funcionament d'aquest Institut Català del Sòl fins a la pròxima aprovació de la

nova divisió territorial de Catalunya, de la recomarcalització de Catalunya, farà que aquest Parlament, que el Consell Executiu, que la Conselleria de Política Territorial, tinguin una experiència pràctica que donarà la raó al nostre Grup, i que quan aquest Parlament de Catalunya torni a discutir què farem a l'Institut Català del Sòl —com es contempla en la Disposició Final Segona— estem segurs que aquest Parlament aprovarà algunes, o totes, de les opinions que nosaltres hem defensat des d'aquí. I per a nosaltres aquesta possibilitat que el Parlament de Catalunya, que el Consell Executiu, que la Conselleria, a partir de la pràctica política, a partir del treball quotidià, s'adonin que aquestes opinions que nosaltres hem plantejat són justes, ens semblava molt important i per això les retirem.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, el senyor Celestino Sánchez, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, ha anunciat la retirada de les esmenes núm. 1, núm. 5, núm. 10, núm. 11 i núm. 15. En aquestes condicions, es desitja utilitzar el torn en contra? (*Pausa.*)

Queda retirada l'esmena a la totalitat, núm. 1, i també les esmenes núm. 5 a l'article primer, i núm. 10 i núm. 11 i núm. 15 a l'article tercer. Per tant, suposo que no hi ha torn en contra respecte al debat de totalitat, i que podem passar, directament, al debat de l'articulat, tenint en compte la retirada de les esmenes que he indicat.

Bé, en aquestes condicions no hi ha cap esmena mantinguda a l'article primer i, per tant, podem passar directament a votació del preàmbul i de l'article primer.

Els senyors Diputats desitgen que es procedeixi a la lectura d'aquests textos? En realitat, han estat publicats i, per tant, suposo que són coneguts de tota la Cambra.

No en cal la lectura i podem passar directament a la votació. Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, atès que el nostre Grup ha retirat també l'esmena presentada, núm. 7, a l'article segon, podríem passar a la votació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, en aquest cas, ja que el Grup Centrista retira l'esmena núm. 7 a l'article segon, i com que han estat també retirades totes les esmenes existents a l'article tercer, que eren les 10, 11 i 15 del Partit Socialista Unificat, en aquestes condicions podem votar simultàniament, si cap dels senyors Diputats no hi té inconvenient, el preàmbul i els articles primer, segon i tercer del Projecte.

D'acord.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el preàmbul i els articles primer, segon i tercer, que es posin dempeus.

Bé, el preàmbul i els articles primer, segon i tercer del Projecte han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article quart. A l'article quart hi ha mantinguda l'esmena núm. 19 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que demana la supressió del punt quart de l'apartat primer de l'article quart. Per a la seva defensa té la paraula el Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, se-

nyores Diputades, senyors Diputats, aquesta esmena que nosaltres plantejem, per al nostre Grup és d'una importància capital. I per què? Perquè pensem que discutint aquesta esmena, discutirem les competències dels Ajuntaments. I hem de recordar que a Catalunya hi ha nou-cents municipis aproximadament, i que d'aquests nou-cents municipis, molts d'ells són molt petits i tenen greus dificultats per a treballar bé i perquè les competències petites que tenen en aquests moments no siguin retallades més.

I, en l'apartat quart se'ns proposa la constitució de gerències d'urbanisme d'àmbit territorial, per tal de prestar assistència tècnica als municipis. Això, a simple vista, podríem dir que seria molt positiu per als Ajuntaments. Nosaltres diem que no per diverses raons de molta importància política. La primera, perquè això no és una competència d'un Institut autònom, això és competència de la Conselleria de Política Territorial, això és competència del Consell Executiu. I, és clar, es podria dir: «per què estan tan preocupats per la competència del Govern, si no són al Govern?». Doncs, nosaltres estem tan preocupats perquè al fet de governar nosaltres li donem molta importància, independentment que no fóssim nosaltres els qui governem. Jo penso que el que hauria de ser clar és que un element tan important com és aquest d'assessorar, de fer assistència tècnica als Ajuntaments, ho faci, no el Govern, sinó un Institut autònom —i tots els que som aquí sabem què és un Institut autònom—; pensem per això que aquesta és una qüestió que hauria de retirar-se, que aquestes gerències d'urbanisme per a prestar assistència tècnica haurien de fer-les la Conselleria, hauria de fer-ho el Govern de la Generalitat, perquè aquesta és l'actitud responsable i política per al Govern, però també per als Ajuntaments, per a l'Administració local. Però hi ha una altra raó, i potser m'equivoco, ¿no és veritat que la cooperació municipal és un element clau, per a resoldre això de l'assistència tècnica?

Nosaltres pensem que sí, que la cooperació municipal és un element fonamental per a resoldre aquest problema. I dóna la casualitat que aquesta serà, sembla ser, l'única competència dels Consells Territorials i, és clar, entrem en una altra contradicció: si aquesta serà una de les poques competències que tindran els Consells Territorials, i la cooperació municipal és un element fonamental per a resoldre aquest problema de l'assistència tècnica que tenen els municipis petits, mitjans i grans també, pensem que és una incongruència aquesta proposta que es fa.

L'altre problema que nosaltres volem plantejar és que si és cert que els Ajuntaments tenen dificultats, aquestes dificultats s'han de resoldre d'una manera diferent a la que se'ns proposa en aquest apartat quart. I això seria, per una part, la creació per part de la Conselleria del Govern de Serveis Tècnics; per una altra part, potenciar la cooperació municipal; i, per últim, un element cabdal és que hem d'aprovar una Llei Municipal de Catalunya —algún dia ho farem, i estem segurs que no serà massa tard. Precisament, a partir d'aquests tres elements és com resoldrem aquest problema que es vol resoldre a partir de les gerències. I és per això pel que nosaltres demanem el vot d'aquesta Cambra per a aquesta supressió

que nosaltres plantejem.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra...? El Diputat senyor Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem escoltat les argumentacions fetes pel Diputat senyor Sánchez en nom del PSUC i en defensa de la seva esmena, proposant suprimir el paràgraf quart de l'article 4 del dictamen d'aquesta Llei.

Per una part, aquest paràgraf va ser àmpliament discutit en la Comissió i el text del dictamen, modificat després respecte al projecte inicial, millor dit, complementat amb les aportacions d'altres Grups d'aquesta Cambra, el text resultant, que és el que figura en el dictamen, nosaltres el veiem absolutament correcte. Ens hem d'oposar a l'esmena perquè entenem que no podem privar a l'Institut Català del Sòl de constituir gerències d'urbanisme, sobretot si aquesta facultat és degudament reglamentada; i, de reglamentada, hi queda, crec, suficientment. Perquè el text del dictamen diu que «l'Institut podrà promoure gerències d'urbanisme prèvia demanda d'ens públics directament interessats i amb l'informe preceptiu dels organismes competents de la Generalitat», i diu també, més avall, que «això és per tal de prestar assistència tècnica als municipis, en aquest cas —ben clar, ho especifica el text— els municipis ho hauran demanat». I, per tant, si aquesta possibilitat de proveir unes ajudes d'aquest tipus —les gerències d'urbanisme als Ajuntaments que ho demanin, que haurà de voler dir que, per tant, així ho volen i ho necessiten— poguéssim donar lloc a decisions arbitràries de l'Institut, el mateix article quart, punt segon, diu «que la constitució de gerències haurà de ser autoritzada prèviament pel Consell Executiu de la Generalitat». Per tant, no queda despenjat de la llei quina és la funció del Consell Executiu, quina és la funció del Govern de la Generalitat i, per tant, no pot, en si, un Institut Català del Sòl prendre decisions arbitràries quant a la constitució de gerències.

Nosaltres entenem, per tant, que mantenir aquest apartat del dictamen és essencial perquè obre un camí concret a la constitució de gerències d'urbanisme per a aquells municipis que ho hauran demanat prèviament. És més, com a mínim, mentre a Catalunya, en matèria de règim del sòl, siguin vigents les actuals lleis de l'Estat, d'acord amb la Disposició Transitòria segona de l'Estatut, la gestió correcta del pla s'ha de fer per mitjà de gerències d'urbanisme. Un sistema que no ha estat inventat per aquesta Cambra, i que el dia que aquest Parlament aprovi una llei que reguli el règim del sòl, pròpia per a Catalunya, s'ha de poder modificar, però ara per ara, les coses són així. La gestió dels plans requereix gerències d'urbanisme, i per a molts municipis la constitució d'aquestes gerències està resultant un escull on s'estavella la gestió dels seus propis plans. És evident, per tant, que s'ha d'arbitrar un mitjà que permeti als municipis acudir a qui els ajudi a constituir aquests òrgans de gestió, i com a tal mitjà, nosaltres considerem que és idoni el fet de poder recórrer a l'Institut que es vol crear amb aquesta Llei. Altrament, quant a les competències que un altre dia poden ser dels Consells Intercomarcals, la mateixa

llel ja preveu en la Disposició Final segona que, quan sigui feta la nova organització territorial de Catalunya, es revisarà el règim jurídic de l'Institut i llavors es podrà modificar el règim de funcionament. Però mentrestant, i mentre les disposicions vigents, com són concretament l'article 215 de la Llei del Sòl i el 18 del Reglament de Gestió Urbanística, que obliguen a constituir gerències d'urbanisme per a controlar l'execució dels plans, és essencial que a Catalunya comptem també amb un òrgan per a portar a terme degudament aquesta gestió. Per tant, nosaltres ens oposem, en aquest sentit, a l'esmena presentada pel PSUC i ens refermem en la defensa del text del dictamen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena número 19 de supressió del punt quart de l'apartat primer de l'article quart, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Els senyors Diputats que estiguin a favor de l'esmena, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha quedat rebutjada per 35 vots a favor i 79 en contra.

Passem ara a la votació del dictamen.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres demanàriem que es votés per separat l'apartat 1, quart i l'apartat segon de l'article quart.

El Sr. PRESIDENT: L'apartat 1 punt quart... una altra votació.

El Sr. RIBÓ: I l'apartat segon una altra votació...

El Sr. PRESIDENT: És a dir, que es fessin tres votacions? Molt bé. Aleshores, el senyor Secretari llegirà ara el text que serà objecte de votació primerament, que serà la totalitat del punt primer de l'article quart, amb l'excepció del punt quart, és a dir, article quart apartat primer punts 1r, 2n, 3r, 5è i 6è.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article quart: «1. Per a l'exercici de les seves funcions, l'Institut Català del Sòl podrà, primer: desenvolupar aquestes funcions directament mitjançant l'òrgan o òrgans que siguin competents o que, si s'escau, puguin crear-se. Segon: Realitzar convenis amb els organismes competents, especialment amb les entitats locals que hagin de coadjuvar, per raó de la seva competència, al millor èxit de la seva gestió. Tercer: formar consorcis amb altres entitats públiques per al desenvolupament de les finalitats pròpies de la gestió i execució d'activitats urbanístiques. Cinquè: crear societats anònimes quan així ho convindrà la promoció, la gestió o l'execució de les activitats de la seva competència, així com participar en qualssevol altres societats constituïdes amb limitació de la responsabilitat per ens públics o particulars per al desenvolupament de finalitats de naturalesa urbanística. Sisè: integrar-se en les entitats urbanístiques col·laboradores creades per la gestió urbanística que l'afectin.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text que acaba d'ésser llegit, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article quart, punt primer, apartat primer, punts 1r,

2n, 3r, 5è i 6è han quedat aprovats per unanimitat. El senyor Secretari donarà lectura al punt quart d'aquest mateix apartat d'aquest mateix article.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Quart: Promoure la constitució i la dotació, prèvia demanda dels ens públics directament interessats i amb l'informe preceptiu dels organismes competents de la Generalitat, de Gerències d'Urbanisme d'àmbit territorial d'acord amb els criteris esmentats a l'article 5, apartats 1 i 2, de l'Estatut de Catalunya, per tal de prestar assistència tècnica als municipis compresos en l'àrea, en el desenvolupament de les seves competències urbanístiques.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text que acaba d'ésser llegit que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El punt quart de l'apartat primer de l'article quart ha quedat aprovat per 82 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de l'apartat segon d'aquest mateix article. El Sr. Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «2. La constitució de Gerències i la creació de Consorcis o Societats anònimes o la participació o integració de l'Institut en les ja constituïdes haurà d'ésser autoritzada pel Consell Executiu de la Generalitat.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin a favor del text llegit?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat segon de l'article quart ha quedat aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Passem ara a l'article cinquè, en el qual hi ha mantingudes dues esmenes, presentades pel Partit Socialista Unificat, que són la núm. 22 i la núm. 23. El Partit Socialista Unificat desitja defensar-les conjuntament? (*El senyor Ribó manifesta que sí.*) Bé. Es tracta de l'esmena 22, d'addició d'un nou apartat, que portaria el núm. 1, i el text del dictamen portaria el núm. 2, i després en el punt primer, que, si fos aprovada l'esmena anterior, seria el punt 2, es tracta de la supressió de la lletra a). Per defensar aquestes esmenes té la paraula el Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, amb aquesta esmena núm. 22, nosaltres intentem, d'una part, plantejar un criteri i una opinió aprovats a l'Estatut de Catalunya i que pensem que té dificultats importants perquè es faci realitat. I és això que se'n diu l'impuls de la tasca de Govern des d'aquest Parlament, des del Parlament de Catalunya. Aquesta és una idea que no tothom pot dir que té; no tots i cadascun dels Parlaments existents poden dir que tenen aquesta possibilitat, i és que el Parlament impulsi les tasques de Govern. I això és d'importància capital, però, és clar, això és una frase, és un criteri. I com s'ha de fer aquesta frase, aquest criteri? Aquest Parlament de Catalunya ja ha trobat algunes formes, algunes maneres de fer aquest criteri. En les resolucions aprovades per aquest Parlament de Catalunya en els dos debats generals que hem fet, les unes d'una característica les

altres d'una altra, el que hem fet ha estat precisament això, concretar a la pràctica aquest criteri. I el nostre Grup el que creu, i a més ho creu fermament, és que cada vegada que es discuteixi una llei, que es discuteixi qualsevol cosa, tots i cadascun dels qui som aquí hauríem de tenir present aquesta idea aprovada a l'Estatut. I precisament per això, per aquesta preocupació, nosaltres creïem i continuem creient, i per això ho plantejarem molt seriosament en aquest Parlament, que és necessari dir clarament i de quina manera aquest Parlament de Catalunya impulsarà, respecte a l'Institut Català del Sòl, les tasques de Govern. I és per això que nosaltres plantejàvem a la nostra esmena que correspon al Parlament de Catalunya l'aprovació del pla anual i a mitjà termini i del pla anual de treball o gestió.

Què volem dir amb això? Volem dir que aquest Parlament té coses a dir i que té coses a plantejar al Govern, perquè el Govern, a partir d'aquest Institut, faci les seves tasques de Govern. I mireu que nosaltres no diem que el problema de preparació i alineació del sòl, el pressupost i explotació i altres qüestions que són en aquesta llei, són competències del Parlament. Per què? Perquè pensem que aquesta idea d'impuls de les tasques de Govern des del Parlament de Catalunya pot ser assegurada a partir del fet que el Parlament de Catalunya digui la seva opinió respecte a l'aprovació del pla d'actuació a mitjà termini i del pla anual de treball o de gestió.

És clar, aquí hi ha un problema real, que ha aparegut, i que han defensat d'altres Grups, en el sentit que, és clar, el Parlament de Catalunya, tots els qui som aquí difícilment podrem discutir tantes i tantes coses. Però la veritat és que el Parlament de Catalunya, no simplement és això que som aquí, també són les Comissions, i per què la Comissió Territorial no pot discutir i decidir sobre aquestes qüestions, i només a partir que hi hagi algun problema, algun element, el mateix Ple del Parlament discuteixi i aprovi aquest pla d'actuació a mitjà termini. Nosaltres pensem, per això, per aquestes idees que he intentat explicar, que el rebuig d'aquesta esmena nostra no tindria importància concreta, específica, si la lligàvem exclusivament a l'Institut Català del Sòl. Per dir-ho d'algunà manera, si la nostra opinió solament se centrés en l'Institut Català del Sòl, podríem entendre que no s'hi estigués d'acord, però no és veritat. Aquí no estem discutint aquest apartat. Aquí no estem discutint aquesta esmena concreta i específica, sinó la possibilitat que des d'un punt de vista concret pugui ser evitat això que aquest Parlament fa impuls de les tasques de Govern o no, perquè això serà un precedent per a les altres lleis que hem d'aprovar, perquè aquest serà un precedent per a les altres qüestions que hem de discutir en aquest Parlament. I és precisament per això, connectat al treball global i col·lectiu d'aquest Parlament de Catalunya, que us plantejarem la necessitat de votar aquesta esmena que hem presentat.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Partit Socialista Unificat de Catalunya

acaba de plantejar amb aquesta esmena a veure de qui ha de ser la competència en l'aprovació del pla d'actuació a mitjà termini i del pla anual de treball o de gestió de l'Institut Català del Sòl. Es planteja si l'aprovació d'aquests plans correspon al Parlament i no correspon al Consell Executiu.

Bé, nosaltres considerem que aquests plans d'actuació i de gestió són precisament matèria d'execució i d'administració, i que aquesta és una feina que correspon al Govern i que és absolutament de la seva responsabilitat. Nosaltres entenem que, si d'acord amb l'article 37.1 de l'Estatut, el Consell és l'òrgan de Govern amb funcions executives i administratives, dins d'aquestes funcions hi ha també la de respondre de l'aprovació dels plans d'actuació i dels plans de gestió de l'Institut Català del Sòl. El Consell ja respondrà políticament davant d'aquest Parlament, tal com preveu l'article 37.2 de l'Estatut. Però nosaltres considerem que una cosa és impulsar i controlar per part del Parlament l'acció política i de Govern i l'altra és incidir periòdicament en l'àmbit de les competències del Consell Executiu. El Parlament ja té els seus propis mecanismes de control. Si s'ha aprovat un programa d'actuació política i s'han aprovat els pressupostos de la Generalitat, és el Consell Executiu qui ha de governar i executar aquests programes. Si davant algun Grup parlamentari els sistemes d'actuació del Govern o dels seus organismes, com pot ser l'Institut Català del Sòl, no són clars o fins i tot no són correctes, bé prou que aquest Parlament, per mitjà de preguntes o d'interpel·lacions, procurarà medietitzar, i ben fet que ho farà si ho fa amb honradesa, les actuacions del Govern i les que emprengui a través de l'Institut Català del Sòl. Però l'adequació de les actuacions de l'Institut al programa de Govern, qui l'ha d'aprovar és el Consell Executiu, que és qui en darrer terme n'és responsable davant aquest Parlament, i, per tant, davant el poble de Catalunya. Altrament, seria impropï d'un Parlament haver-se d'ocupar per imperatiu d'una llei, tant en sessions plenàries com en Comissions, de l'anàlisi periòdica d'aquesta mena d'actuacions. El Parlament sempre ha de poder controlar i el Govern sempre ha de poder governar. Per a cadascú les seves obligacions i per a cadascú els seus mecanismes d'actuació. Nosaltres, ho repeteixo, considerem que l'aprovació dels plans d'actuació i de gestió de l'Institut Català del Sòl és una funció de Govern, i que per tant correspon al Consell Executiu. Per això ens mantenim, a favor del text del dictamen i ens oposem a l'esmena presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, altrament ben defensada pel Diputat senyor Celestino Sánchez.

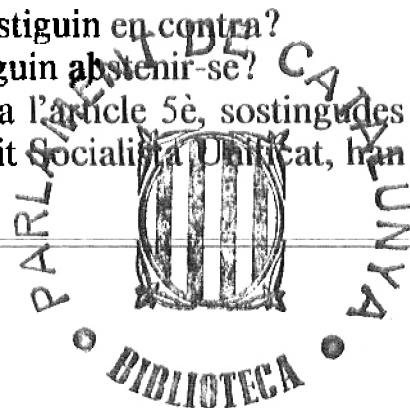
Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació, ara, les esmenes núms. 22 i 23, si el Partit Socialista Unificat accepta que siguin votades conjuntament, a l'article 5è. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Les esmenes núms. 22 i 23 a l'article 5è, sostingudes pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, han

estat rebutjades per 24 vots a favor, 94 vots en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del text del dictamen.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres demanàrem que es pogués votar a part l'apartat a) del punt primer de l'article 5è.

El Sr. PRESIDENT: L'apartat a) del punt primer de l'article 5è. Molt bé. Lectura. Bé, el senyor Secretari donarà lectura a l'apartat a) del punt primer de l'article 5è, però també afegint a la lectura els dos paràgrafs introductoris.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article 5è: Correspon al Consell Executiu de la Generalitat: Primer, Aprovar a) el Pla d'Actuació a mitjà termini i el Pla anual de treballs o gestió.

El Sr. PRESIDENT: Anem ara a passar a votació el text que hem llegit. S'entén que si el resultat de la votació fos negatiu, això només s'aplica a l'apartat a). Els dos paràgrafs introductoris són necessaris pel que fa referència també a la resta de l'article.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text que acaba de ser llegit, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text que hem llegit, és a dir, el de l'apartat primer, punt a) queda aprovat per 93 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de la resta de l'article 5è. Algun senyor Diputat en desitja la lectura? No és necessari.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la resta del text de l'article 5è que es posin dempeus.

El que faltava votar de l'article 5è ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Als articles 6è, 7è i 8è, així com als apartats 1r i 2n de l'article 9è, no hi ha cap esmena presentada. Proposo, doncs, votar-los conjuntament.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del dictamen pels articles 6è, 7è, 8è i article 9è, apartats 1 i 2, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Els articles 6è, 7è, 8è, i apartats 1r i 2n de l'article 9è queden aprovats per unanimitat dels presents. A l'article 9è apartat 3 punt 4t, hi ha una esmena de supressió del Grup parlamentari de Centristes. Per defensar-la...

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, el Diputat senyor Pérez Guerra en farà la defensa.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Alfonso Pérez Guerra té la paraula per a defensar-la. El senyor Pérez Guerra defensarà al mateix temps aquesta esmena a l'apartat 3, punt 4t, de l'article 9è, que és l'esmena núm. 31, i també l'esmena núm. 37 que demana la supressió de l'apartat 2 del dictamen de l'article 10è. Faig notar als senyors Diputats que en el *Butlletí Oficial* diu: «supressió de l'apartat 3». Però és que això era la supressió de l'apartat 3 del Projecte que va quedar convertit en apartat 2 del dictamen. Té la paraula el senyor Pérez Guerra.

El Sr. PÉREZ GUERRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les esmenes de supressió són: la número 31 de l'article 9è, 3, 4t, que diu: «Nomenar el Director Tècnic» i la número 37 a l'article 10è, punt 2, que

diu: «El Gerent serà auxiliat i substituït, en cas d'absència, pel Director Tècnic, nomenat pel Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, a proposta del Gerent i prèvia aprovació del Consell d'Administració». Nuestra enmienda de supresión obedece a la necesidad de dejar abierta la posibilidad de que el Institut Català del Sòl pueda crear y disponer de una organización de acción técnica adecuada a las circunstancias, al tiempo y al momento histórico. Organización que a nuestro criterio ha de ser trazada en un reglamento a dictar por el Consell Executiu, de conformidad con la Disposición Final primera. De igual manera, para la coordinación de funciones a nivel de todo el Institut, y para el establecimiento de los factores significativos en la organización de trabajo técnico, se deberán nombrar caps de serveis, directores tècnics y otros responsables en cada una de las unidades administrativas en términos que será necesario establecer en un reglamento.

Por el contrario, entendemos que existen otras funciones definidas dentro del proyecto de ley que son propias de un reglamento. Como por ejemplo, el punt 5è de l'apartat 3r, article 9è, donde dice que el President del Consell autoritzarà «amb la seva firma les actes de les sessions». O bé l'apartat 4, que diu: «El Secretari aixecarà l'acta de les sessions i estendrà certificacions dels acords que s'hi hauran adoptat, autoritzant amb la seva firma les unes i les altres.» No obstante, el Grupo parlamentario Centristas, dada la poca receptividad que estas enmiendas han tenido en comisión, retira ambas esmenes de supressió als articles 9è i 10è. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra. Ah! S'ha retirat. (*Rialles.*) L'esmena ha estat retirada, doncs no hi ha torn en contra i podem passar, en aquestes condicions, a la votació del dictamen i, no havent-hi cap altra esmena, si els senyors Diputats no hi tenen inconvenient, podem passar a la votació de la totalitat dels articles i de les disposicions finals i transitòria que comprèn el Projecte. És a dir, votàrem ara l'article 9è, apartats 3 i 4; l'article 10è; l'article 11è; l'article 12è; l'article 13è; les disposicions finals primera, segona i tercera; i la disposició transitòria. Cap objecció?

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els articles que he anteriorment enumerat i les disposicions transitòria i final, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queden aprovats els articles 9, apartats 3r i 4t; els articles 10, 11, 12 i 13; les disposicions finals primera, segona i tercera i la disposició transitòria per unanimitat dels presents.

Amb aquesta votació queda aprovat, doncs, la totalitat del Projecte de Llei.

Abans de passar al punt següent de l'ordre del dia, sí...?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Demanem explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Explicació de vot, molt bé. El senyor Santiburcio, del Grup Socialista, té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, señoras Diputadas, señores Diputados, en principio, nuestro Grupo va a hacer una explicación de voto que va a inten-

tar, fundamentalmente, explicar cuál ha sido el trabajo y la posición de nuestro Grupo frente al Proyecto de Ley inicial presentado por el Consell Executiu, debido, fundamentalmente, a que las dieciséis enmiendas que habíamos presentado al Proyecto de Ley inicial del Instituto Catalán del Suelo han sido admitidas en la Comisión, y estas dieciséis enmiendas comportaban un tercio del total de las enmiendas presentadas por el conjunto de los grupos parlamentarios y, por supuesto, suponían un trabajo y un esfuerzo de mejoría del Proyecto de Ley. En este sentido, de explicar cuál ha sido nuestro trabajo en tanto en cuanto tanto las ponencias como la Comisión evidentemente no son públicas, en tanto en cuanto está marcado por el Reglamento, evidentemente para nosotros es sumamente importante llegar al Pleno de la Cámara para explicar cuál ha sido nuestro trabajo y nuestra posición en torno a este Proyecto de Ley.

Este Proyecto de Ley, que fué presentado por el Consell Executiu, de una u otra forma es una copia directa del Proyecto de Ley de creación del INUR que, evidentemente, en tanto en cuanto fue publicada el 30 de julio del año 59, adolece de la publicación de la fecha, adolece de toda una serie de tics propios de años pasados, y adolece de una serie de defectos que hemos intentado superar. Y por supuesto, adolece también de no estar insertado en un contexto histórico y en un contexto geográfico como es el de Cataluña. Es por ello que nosotros evidenciábamos tres grandes temas, en cuanto a defectos del Proyecto de Ley, que eran fundamentalmente, por un lado, entender que el Instituto Catalán del Suelo no es solamente un instrumento de gestión técnica y económica para el desarrollo de la gestión urbanística, sino que es también, ante todo, un instrumento de política del suelo, es un instrumento fundamentalmente de lucha contra la especulación del suelo, e intentar avanzar en un proceso de mayor justicia en el terreno del desarrollo urbanístico. Esta era una de las enmiendas para nosotros más importantes y que ha quedado reflejada en el artículo 1 con una serie de enmiendas.

El segundo gran aspecto que nosotros planteábamos era el de asegurar i defender la autonomía municipal, la autonomía de la administración local, que no hubiera ningún tipo de usurpación de las funciones y competencias por parte del Instituto Catalán del Suelo, de competencias propias que tiene la administración local, y que le da la Ley del Suelo. Esta era una de nuestras grandes defensas, y que, evidentemente, a partir de que una serie de enmiendas, tanto nuestras como de otros Grupos parlamentarios, creemos que se ha quedado totalmente sola ya. Pero, también, para nosotros era sumamente importante que el Instituto, en ningún momento, fuese un sustituto de la propia Conselleria. Es decir, que el Instituto fuese a recoger toda una serie de funciones y competencias propias de la Conselleria y que, evidentemente, fuese, como algunos Grupos lo llamaban, una «Superconselleria» y que fuera un sustituto de ella. Nosotros entendemos que a partir de toda una serie de enmiendas se han solventado estos dos peligros, es decir, delimitar claramente dónde empiezan y dónde acaban las funciones y competencias del Instituto Catalán del Suelo y que no haya ningún tipo de extralimitación y lesión, tanto al

Consell Executiu como a la Administración local, y entendemos que, en ese aspecto, se ha quedado evidentemente solventado. El tercer gran tema que a nosotros nos parecía muy importante era el insertar el momento en el cual esta Ley se crea por el Parlament, en tanto en cuanto hay que tener en cuenta el proceso de reconstrucción nacional de Cataluña, hay que tener en cuenta el proceso de institucionalización de Cataluña, y, por supuesto, se trataba de insertarlo dentro de ese proceso y tener en cuenta el carácter de transitoriedad y de provisionalidad de la propia Ley, en tanto en cuanto haya que adaptarla al marco institucional que se defina, fundamentalmente en las próximas Leyes, fundamentalmente en la Ley de Régimen Local, y, tal como marca la disposición adicional aprobada ya en la Ley, de adaptarlo, de adaptar esta Ley cuando se apruebe por el Parlament la Ley de Organización Territorial de Cataluña, es decir, la Ley de Organización Administrativa, evidentemente, de Cataluña. Estas eran, a grandes rasgos, las enmiendas que nosotros habíamos presentado en estas tres direcciones, y en una cuarta dirección, de mejoría técnica, de mejoría de carácter jurídico del Proyecto de Ley, porque, evidentemente, había deficiencias que existían y éste ha sido fundamentalmente nuestro trabajo. Para nosotros es satisfactorio el dictamen de la Comisión, en tanto en cuanto se han incorporado características de marcado carácter progresista, y creemos que se han superado toda una serie de defectos que el Proyecto de Ley inicial mantenía. Referente a las dos enmiendas que, en realidad —o tres, mejor dicho— que se han votado hoy aquí, en el Pleno, me gustaría, para acabar, decir un par de cosas. La primera enmienda, la enmienda 19, realmente nosotros creemos que tal como está el Proyecto de Ley inicial sobre la creación de Gerencias de urbanismo, solamente era necesario un previo informe al Departamento de Gobernación. Pero a partir de una enmienda transaccional en la Comisión quedó aprobado que no solamente se respetaría, como se respeta, la autonomía municipal del Ayuntamiento, sino que se respeta, además, la iniciativa de los propios Ayuntamientos, en tanto en cuanto, si no es a través de la iniciativa de los entes públicos —y, dicho sea de paso, fundamentalmente los Ayuntamientos— no se podrá, no podrá el Instituto como tal montar Gerencias de urbanismo, y por eso entendemos que se está respetando —no solamente respetando— la autonomía municipal, sino que se está respetando su propia iniciativa de marcar cuando necesita realmente un asesoramiento técnico.

Y, por supuesto, eso no está en ningún momento en contradicción con cualquier otro organismo que haga asesoramiento técnico. Hay otros organismos que también pueden hacerlo. Es decir, no es competencia única y exclusiva del Instituto el hacer asesoramiento técnico. Otros organismos también pueden hacerlo. Eso dependerá de los Ayuntamientos, allá donde quieran ir a recoger ese asesoramiento. El segundo aspecto de la enmienda —fundamentalmente, 22 y 23, que, en realidad, es una—, nosotros entendemos que por parte del Parlamento existe un control del plan de actuación que realice, y los programas de actuación que realice, el Instituto, en tanto en cuanto eso tiene que ser aprobado vía presu-

puesto, es decir: los programas de adaptación y de trabajo que desarrolle el Instituto como organismo autónomo administrativo de la Generalitat tiene que ser presentado via presupuesto, y, por supuesto, esto tiene que ser previamente aprobado antes de que el Instituto pase a ejecutarlo. Por tanto, entendemos que esta enmienda carece de sentido, en tanto en cuanto hay una vía muy clara de control por parte del legislativo, del Parlamento, sobre los planes de trabajo que tenga que desarrollar el Instituto. En consecuencia, para nosotros es evidentemente satisfactoria esta Ley y, evidentemente, en la medida en que es la primera Ley de creación de una Institución o de un organismo de la Generalitat, porque los dos Proyectos de Ley que han pasado por esta Cámara no tienen nada más que una función en el tiempo, pero éste sí tiene una mayor transcendencia, y, evidentemente, en tanto en cuanto es la primera Ley que acaba de aprobar el Parlamento sobre la creación de una Institución, sobre la creación de un Organismo, para nosotros es altamente satisfactorio poder decir en esta Cámara que se han incorporado elementos altamente progresistas y que ello supone un fuerte avance sobre el Proyecto de Ley inicial presentado por el Consell Executiu.

Nada más, muchas gracias.

(El Diputat Sr. Subirà i Rocamora aplaudeix des de l'escó.)

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Masó, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breu... Nosaltres hem votat a favor d'aquesta Llei perquè hi veiem, en l'Institut Català del Sòl, un organisme útil i necessari a la vegada, capaç per a portar a terme les funcions de desenvolupament urbanístic i de foment de l'edificació que es perfila en l'articulat de la Llei que acabem d'aprovar. Altrament, com a Grup al qual pertany l'actual Govern de la Generalitat, ens sentiem en el deure de manifestar la nostra satisfacció i agraïment per les aportacions que els diferents Grups d'aquesta Cambra han fet al Projecte inicialment presentat pel Consell Executiu. Reconeixem el treball fet per tots i ens congratulem que aquesta Llei hagi pogut ser aprovada gairebé totalment per unanimitat. Amb l'aprovació d'aquesta Llei, la segona que aprova aquest Parlament, connectem amb un instrument de Govern, que, com diu l'article primer, «té per objecte dur a terme les tasques tècniques de la gestió urbanística i econòmiques requerides per al desenvolupament de la gestió urbanística i patrimonial, i el foment de l'edificació, i com a instrument de política del sòl, destinat a atendre necessitats col·lectives i remodelacions urbanes, gestió d'espais naturals i zones lliures, i dotació d'equipaments». I això és important perquè suposa un pas més en la construcció de les nostres organitzacions, del nostre Govern. Agraïm tots els esforços fets pels Grups per millorar l'articulat, especialment totes aquelles esmenes que han suposat la introducció d'importants millores tècniques, d'aquelles altres que han aconseguit explicitar la participació de l'Administració local en la gestió de l'Institut Català del Sòl, sobretot perquè suposa respecte a la capacitat de de-

cisió de les entitats locals i el control en les possibilitats especulatives del sòl, i finalment aquella disposició que ha inclòs la previsió que es revisi el règim jurídic de l'Institut quan sigui aprovada la nova organització territorial de Catalunya. És per això que hem votat favorablement aquesta Llei, i, a més a més, agraïm la participació i col·laboració dels altres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: No. Parlarà per Esquerra Republicana el Diputat senyor Viñals.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em permetran que, en primer lloc, i tal com ja ha dit el Diputat socialista que m'ha precedit, que ens hem de felicitar pel fet que aquesta sigui, en la pràctica, la primera llei organitzativa que aprova aquest Parlament i que ha estat presentada al Parlament pel Comitè Executiu. Aquest Comitè Executiu, certament, tan avar a presentar-nos Projectes de Llei. *(Remor de veus.)* A part d'aquest fet, la Llei, tal com ens va ésser tramesa a la Cambra no tenia cap altre mèrit, i en síntesi venia a ser una còpia de les disposicions legislatives de l'Estat pel que fa referència al que en diem l'INUR.

No he d'amagar a les senyores i els senyors Diputats que el text original del Projecte no va despertar els entusiasmes del meu Grup d'Esquerra Republicana. En línies generals, ens preocupaven —i ens preocupen—, sobretot per futures lleis que puguin accedir a aquesta Cambra, tres fets que es produeixen en la creació d'aquest Institut Català del Sòl. El primer fet és el mimetisme que tenia el Projecte amb la corresponent llei estatal i sense que l'Executiu hagi estat capaç d'afegir-hi el que en diríem ni una mica d'imaginació. El segon fet és el de superposar o posar en paral·lel, a la Conselleria de Política Territorial, un organisme autònom que, pels seus possibles poders, hi ha qui —i també ha estat dit aquí aquesta tarda— el pot anomenar com una Superconselleria. Finalment, i en tercer i últim punt, haig d'afegir que ens preocupa que l'Executiu camini per la dinàmica d'afegir, a la que hauria de ser l'estructura pròpia de la Generalitat, tot un seguit d'organismes calcats de la més pura administració centralista. En aquest sentit, és bo de dir que el meu Grup parlamentari lluitarà perquè la nova Administració catalana tingui un contingut i una organització moderna i original, i si, com sembla, no es fes, ho denunciariem. Quant al cas concret de l'Institut Català del Sòl, i tal com sabem les senyores i els senyors Diputats, és un organisme que neix del traspàs de l'Institut Nacional d'Urbanisme, creat per l'Estat en Llei número 43, de l'any 59, i, a més a més, pels seus posteriors decrets de reorganització. La concepció de l'INUR ve d'allò que era previst en la Llei de Règim del Sòl i Ordenació Urbana, de l'any 56, i el mateix Estat central va creure que calia la creació d'un organisme autònom per a la preparació del sòl urbanitzable, per a edificacions industrials i d'habitatge. Així com per a la regulació del mercat de solars per tal de pal·liar l'especulació; aspecte, per cert, que mai no va complir l'INUR, i el nostre Grup celebra que ara, a l'article pri-

mer de la nostra Llei es digui: «garantirà —l'Institut Català del Sòl, s'entén— una utilització del sòl, d'acord amb l'interès general per tal d'impedir-ne l'especulació». Text que, evidentment, no hi era en el Projecte original, i va ésser transaccionat en el si de la Comissió. Tanmateix, potser el nom més adient per al successor de l'INUR hauria estat el d'Institut Català d'Urbanisme, ja que del nom d'Institut Català del Sòl s'infereixen certes competències i actuacions generals sobre el sòl, com podrien ésser la totalitat de les contingudes, per exemple, en el Reial Decret de l'abril del 76, que van ser ja transferides a la Generalitat, l'any 78. Per aquest motiu, i pensant en el fet que l'Estatut ens dona competència en ordenació urbanística del territori, en habitatge, espais naturals, obres públiques i medi ambient, varem creure més adient deixar la porta oberta, perquè l'Institut Català del Sòl sigui, més endavant, un element important de vigilància per una política global del sòl a Catalunya i que no es quedi tan sols en una mena d'empresa urbanitzadora. Amb aquest esperit, el Grup d'Esquerra Republicana ha aconseguit d'incloure unes esmenes transaccionals a la Llei, sobretot en la seva disposició final segona, que hem celebrat, que sigui la disposició que, segons ha dit el Diputat senyor Celestino Sánchez, és la que ha fet retirar al Grup del PSU la seva esmena de totalitat i devolució. En definitiva, nosaltres creiem que és important que s'hagi incorporat al preàmbul el text que diu «que es reconsideren les funcions de l'esmentat Institut per mitjà d'un text legislatiu d'igual importància, tot donant-li el contingut i funcions que es creguin convenients». I a la Disposició Final Segona, que per a nosaltres és bàsica, es digui, primer en un lloc, que revisarà el règim jurídic i organitzatiu de l'Institut. Per tant, la nostra idea de reconvertir les funcions de l'Institut i canviar la seva organització seran possibles i són obligades.

La segona idea que hem incorporat a les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana és la que diu que «una vegada aprovada per la llei la nova divisió territorial de Catalunya, un text legislatiu modificarà el contingut de l'Institut per a evitar una excessiva centralització», i més avall, en la Disposició Final Segona també puntualitzem que «hi haurà una adequada representació territorial».

Així, doncs, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem donat, certament, un vot quasi global al Projecte i creiem que les nostres idees, importants, de la filosofia de Govern d'Esquerra Republicana, com són la descentralització i la representació territorial, hi són ara incloses i en això hi ha la més pura essència de la nostra mentalitat federalista. Ens alegrem d'haver-les pogut introduir en aquesta llei i no tan sols com una intenció, sinó com una norma d'obligat compliment, una vegada aconseguim la tan desitjada ordenació i organització territorial de la nostra nació.

Gràcies, senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

Bé, abans de passar al punt següent de l'ordre del dia, voldria senyalar als senyors Diputats que, des del primer text arribat a aquest Parlament, a l'article tercer, apartat primer, punt a), hi ha a la darrera ratlla una petita errada, certament una errada mecanogràfica, utilitzant l'expressió «assignats en aquesta» quan, evidentment,

correctament ha d'ésser «assignats a aquesta». Els prego que es consideri com a rectificat aquest error material.

Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió, és a dir, el de les preguntes amb resposta oral.

La primera d'aquestes preguntes és la presentada per la Diputada senyora Helena Ferrer i Mallol, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que pregunta a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre la jornada de dol escolar del dia 24 d'octubre.

La senyora Ferrer i Mallol té la paraula.

La Sra. FERRER I MALLOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la meua pregunta es refereix a la jornada de dol escolar decretada amb motiu de la tràgica explosió produïda el dia 23 d'octubre a l'escola d'Ortuella. Encara que ja ha passat un cert temps entre l'accident i la meua pregunta en el Ple —que ha hagut de seguir el camí reglamentari previst—, crec que no ha perdut actualitat, perquè sempre és convenient aclarir quin tractament han de rebre a l'escola els esdeveniments desgraciats o joiosos que puguin produir-se en el futur. Com ja se sap, aquesta jornada de dol va consistir simplement a declarar dia no lectiu l'endemà de la catàstrofe a tots els centres estatals d'Educació General Bàsica, Formació Professional i Batxillerat.

Tothom està d'acord en el fet que un esdeveniment tan dramàtic havia de tenir un ressò en el món escolar, però el procediment usat no ha semblat gens apropiat a molta gent. En efecte, la decisió de tancar els centres estatals, adoptada també per moltes escoles privades, ha estat molt criticada, no solament per les mares que treballen fora de casa i no sabien a qui deixar les criatures, sinó per moltes altres persones, i, precisament, perquè consideraven que s'havia aconseguit l'efecte contrari del que es pretenia: la mainada es va prendre la jornada més com un dia de festa que no pas com un dia de dol. Les persones que han criticat aquesta decisió haurien considerat més encertat que la jornada de dol hagués consistit en activitats fetes a les escoles i en aquest aspecte hi ha hagut molts suggeriments.

D'altra banda, tots sabem que els traspassos acordats a ensenyament no seran efectius fins el primer de gener de l'any que ve, però tenint en compte que ja és vigent l'Estatut d'Autonomia, sembla que si més no el Ministeri d'Educació hauria d'haver consultat la Conselleria d'Ensenyament abans de prendre la decisió a Catalunya.

Per tots aquests motius, la meua pregunta concreta al Conseller d'Ensenyament és: qui va declarar a Catalunya, el 24 d'octubre, dia no lectiu amb motiu del dol escolar, i en el cas que no hagi estat la Conselleria d'Ensenyament, ¿creu aquesta que era el mitjà més adequat per a expressar el condol de la població escolar i pensa seguir utilitzant mesures d'aquest tipus en casos semblants?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable Sr. Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt de gust correspondré a la pregunta que m'ha estat formulada per la senyora Diputada Helena Ferrer, tot i expressant, ja

d'inici, el meu acord amb l'exposició que ha fet en el preàmbul de la seva pregunta.

Efectivament, el dia 23 d'octubre, a tres quarts de vuit de la nit, vam saber que el Ministeri d'Educació havia decretat que l'endemà els centres que en depenien no obrissin amb motiu del dol pel tràgic accident d'Ortuella.

El President de la Generalitat i el Conseller d'Ensenyament van exposar llur disconformitat amb aquesta mesura, però com que els traspassos d'ensenyament no es faran efectius fins el primer de gener, encara és el Ministeri qui pren les decisions que afecten l'ensenyament institucionalitzat.

Comprenem l'estat de tensió emocional de les persones que varen estar presents a Ortuella, però nosaltres creiem que en casos com aquest cal que les escoles restin obertes i que els professors puguin comentar amb els alumnes els fets, a fi que l'escola sigui un lloc d'informació i de reflexió, no únicament escolar.

En el cas concret d'Ortuella, caldria haver fet reflexionar els alumnes sobre la importància dels infants i dels adolescents per a la societat, i per a les seves famílies, per tal que els produís una autèntica solidaritat amb els afectats, i sobre la necessitat d'adoptar les degudes mesures de seguretat en tots els centres escolars.

Som conscients, a més a més, que un dia no lectiu es converteix per als alumnes que no han estat degudament informats en un dia de festa i que, per tant, la decisió de tancar les escoles amb motiu de l'accident d'Ortuella va ésser un fet més aviat deseducador que altra cosa.

Som conscients, igualment, que aquesta mesura va causar inconvenients a les famílies que es van trobar impensadament amb els nens al carrer, i per això jo els puc assegurar que a partir del moment que la Generalitat assumeixi els traspassos i aquest Consell Executiu n'assumeixi la responsabilitat que li correspon, no es produiran fets com aquests, que es converteixen en un dia de vacances més que no de dol per l'accident d'Ortuella.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Ferrer i Mallol desitja utilitzar el torn de rèplica?

La Sra. FERRER I MALLOL: No, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Passem, doncs, a la segona de les preguntes, la pregunta formulada pel Diputat senyor Ramon Viñals i Soler, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre les mesures per a organitzar un organisme de protecció civil a Catalunya.

Té la paraula el senyor Ramon Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el fet que adrexi a l'Honorable senyor Conseller de Governació una pregunta sobre la situació de la protecció civil a Catalunya ve motivat pel fet que, a través de les meves actuacions com a parlamentari i molt especialment en la Comissió d'Investigació de les nuclears d'Ascó, he pogut comprovar que al nostre país no existeix —ni ha existit mai en els darrers temps— cap sistema de mesures coordinades que assegurin la protecció de la població enfront de les catàstrofes i dels perills greus.

Senyores i senyors Diputats, el buit que representa la no existència d'un autèntic servei de protecció civil és,

potser, tan sols un exemple més de les moltes coses que falten crear i organitzar a Catalunya, i tots sabem que si aquesta deixadesa ha estat possible és perquè els que ens han governat en els últims quaranta anys ho han fet completament d'esquena a les realitats i a les necessitats dels catalans.

Però ara el nostre poble té una representació i una veu, que és precisament aquest Parlament, i també té un Govern i d'aquest s'espera que prengui mesures urgents per a crear i per a organitzar, almenys provisionalment, mentre les lleis de Catalunya no marquin les estructures definitives, tots els organismes i serveis que són necessaris en una societat moderna i desenvolupada com és la nostra.

Per això pregunto al senyor Conseller de Governació, que al cap i a la fi ja té en el seu Departament una dita Direcció General de Salvament de Catalunya: quines mesures ha pres l'Executiu per tal d'organitzar ràpidament una protecció civil, i diem clarament una protecció civil de Catalunya, ja que precisament aquests darrers temps han estat testimoni de la nostra sorpresa en veure com un Governador Civil organitzava una Comissió per a estudiar la protecció civil d'una província sense recordar-se d'invitar-hi i —segons el nostre coneixement— ni tan sols consultar la Generalitat, ni encara menys els Ajuntaments afectats ni la Diputació provincial, encara existent, o qualsevol altra entitat catalana, com ben bé podria ésser la nova Creu Roja de Catalunya, que ha manifestat reiteradament que entre els seus objectius primordials hi ha la protecció civil de Catalunya.

Resumint, doncs, senyor Conseller de Governació, esperem conèixer quines són les mesures que ha pres l'Executiu per tal d'organitzar una protecció civil catalana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no cal dir que l'Executiu comparteix la preocupació del Diputat senyor Viñals per la protecció civil. Tal com ell ja ha esmentat d'una forma indirecta, la constitució de la Direcció General de Previsió i Extinció d'Incendis i Salvaments ja respon a aquesta voluntat i és propòsit nostre transformar-la tan aviat com ens sigui possible en la Direcció General de Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya, tasca en la qual en aquests moments estem treballant.

Per dur a terme aquest objectiu, no obstant, cal tenir en compte els antecedents a nivell d'Estat i les possibilitats que té la Generalitat d'assumir-ne els serveis i la competència. L'antecedent a Espanya és la Defensa Passiva Nacional, creada després de la guerra pel Decret 23 de gener de 1941 amb un caire destacadament militar. La succeí la Direcció General de Protecció Civil, creada per Decret de 4 de maig de 1960 a la Presidència del Govern i encarregada preceptivament a un general de l'exèrcit de terra. Se li encomanà la protecció de la població i dels recursos i riqueses de qualsevol mena en els casos de guerra o de calamitat pública.

L'any 1967, Decret de 27 de novembre, per tal de reduir la despesa pública passà a ser una Subdirecció general depenent de la Direcció General de la Guàrdia Civil

del Ministeri de la Governació; continuà tenint al front un general de l'exèrcit.

Pel Reial Decret de 24 de juliol de 1980 s'estableix la Direcció General de Protecció Civil dintre del Ministeri de l'Interior i, al mateix temps, es crea una Comissió Nacional de Protecció Civil, com a organisme coordinador, consultiu i deliberant en matèria de protecció civil. L'abast de les funcions de la Direcció General i de la Comissió Nacional, segons aquest darrer Decret, que amplia el de les disposicions anteriors, es pot sintetitzar així:

«a) Planificar la protecció de les persones, instal·lacions i béns d'interès general i la forma de garantir el funcionament normal dels serveis necessaris per a la comunitat en casos d'emergència, com són sinistres, catàstrofes i calamitats públiques. b) Catalogar els recursos mobilitzables, planificar les actuacions a realitzar en els esmentats supòsits i organitzar i empènyer la formació i el perfeccionament del personal que hagi d'exercir funcions de protecció civil. c) Arribat el cas, controlar i supervisar totes les actuacions que es realitzin en matèria de protecció civil i coordinar i dirigir aquelles que afectin més d'una província. d) En general, actuar constantment com a superiors i jeràrquics de les autoritats i organismes encarregats de la protecció civil a nivell provincial i local».

Aquest esquema es repeteix a nivell provincial i a nivell local. El Govern civil i l'Alcalde presideixen les respectives Junes Provincials i Locals, en les quals hi ha representats els organismes cridats a actuar la protecció civil en els casos d'emergència, com ho són els serveis d'ordre públic, policia nacional i guàrdia civil, la policia de trànsit i la policia municipal, contingents de l'exèrcit, Creu Roja, bombers, serveis sanitaris, ICONA, mitjans de comunicació, premsa, ràdio i televisió i telecomunicació, telèfons, telègrafs, etc. Amb caràcter permanent, existeix també una secretaria tècnica a cada província, integrada en la seva major part per personal de l'exèrcit amb destinació a serveis civils.

La Direcció General de Protecció Civil del Ministeri de l'Interior treballa actualment en la redacció d'uns plans d'actuació per als casos de grans incendis urbans i per als forestals, inundacions, descarrilaments, caiguda d'aeronaus, etc., i ha promulgat un reglament sobre el transport de mercaderies perilloses. En general, cal dir que els serveis de protecció civil a Espanya són molt defectuosos, pateixen de l'escassetat de recursos econòmics i de personal capacitat i es destaquen per una manca d'unitat de comandament dels organismes cridats a intervenir en cas d'emergència.

En tot aquest muntatge al nivell d'Estat, com el senyor Viñals ja ha manifestat en la seva intervenció, la Generalitat no hi ha estat fins aquest moment tinguda en compte, i ens trobem així, per exemple, que les Comissions Provincials a Catalunya, les Comissions Locals no tenen, per descomptat, no tenen cap mena de representació de la Generalitat. Contra aquest fet estem en vies de negociació per tal d'aconseguir, i ho creiem amb tota sinceritat, que això sigui modificat ràpidament, i en tot cas la Generalitat ocuparà en el camp de la protecció civil el

paper que li pertoca en l'àmbit del seu territori, és a dir, en el territori de Catalunya.

Hem esmentat els serveis i les competències que en aquest moment té l'Estat. Però ara m'agradaria fer una petita explicació de la nostra impressió pel que fa a la possibilitat del traspàs d'aquests serveis a la Generalitat. Res no es troba, de fet, en aquest tema expressament consignat en l'Estatut. Per això cal examinar la dependència futura dels organismes als quals correspon la intervenció en la protecció civil per a deduir-ne les competències. Així, doncs, com tots sabem, són de la competència exclusiva de la Generalitat el règim local, la higiene, les carreteres, els ferrocarrils i els transports, els aprofitaments hidràulics i les fonts d'energia, amb l'excepció d'aquells elements que s'estenguin fora dels límits territorials de Catalunya. A més, li corresponen la gestió de la protecció del medi ambient, les relacions interiors de treball, els mitjans de comunicació social i la sanitat interior. Finalment, tindrà el comandament suprem de la policia autònoma, l'actuació de la qual serà coordinada amb la de les forces i cossos de seguretat de l'Estat a través d'una Junta de Seguretat de composició paritària.

Convé remarcar que la primera funció que l'Estatut encarrega a la policia autònoma és la protecció de les persones i els béns i el manteniment de l'ordre públic, coincidint amb la finalitat bàsica de la protecció civil, referida als moments de calamitats públiques. Per això, el comandament de la Generalitat sobre l'esmentada força justifica, al nostre criteri, que sigui la Generalitat de Catalunya que tingui la direcció del servei de protecció civil dins l'àmbit català. L'altra finalitat de la protecció civil, garantir el funcionament normal dels serveis necessaris per a la comunitat, constitueix una part important del manteniment de l'ordre públic i recau sobre una colla d'organismes la direcció dels quals correspon, així mateix, a la Generalitat en la majoria dels casos. No ha de ser obstacle a la conclusió anterior el fet que continuïn depenent de l'Estat alguns serveis implicats en la protecció civil, la policia estatal, per exemple, per les competències que li continuaran atribuïdes, aquella part supracomunitària dels serveis de comunicacions i transports, aprofitaments hidràulics i fonts d'energia o les forces de l'exèrcit, perquè la direcció, almenys a nivell de gestió, de la major part dels serveis i forces implicats és suficient, i, sobretot, perquè li correspon a través de la policia autònoma allò que és bàsic en la matèria, l'ordre públic i la protecció de les persones i dels béns.

El cas de l'exèrcit també és prou il·lustratiu. Malgrat que tampoc no depèn de la Direcció General de Protecció Civil del Ministeri de l'Interior, és aquesta la que té la Direcció suprema d'aquell servei i la que, quan arribi el cas, reclama la col·laboració de l'exèrcit. La mateixa direcció ha de correspondre, doncs, a la Generalitat, tot respectant la coordinació necessària amb els serveis anàlegs de l'Estat a tot l'àmbit espanyol.

Entre aquestes prevencions, cal pensar en els supòsits de la situació d'emergència que obligui a declarar els estats d'alarma, d'excepció i de setge, la coordinació dels plans d'emergència catalans amb la resta de l'Estat, la relació necessària amb les autoritats centrals, sobretot per

als casos que la situació d'emergència s'estengui més enllà del territori de Catalunya, etc.

No obstant això, com ja he dit, nosaltres sostenim el criteri, que defensem davant de les autoritats de l'Estat i que creiem que donarà els seus fruits d'una forma relativament breu, que sigui la Generalitat la que es faci càrrec d'una forma total, amb la coordinació que calgui amb els organismes de l'Estat, de la direcció de la protecció civil a Catalunya.

He de dir, per acabar, que estem treballant en aquest sentit, que estem treballant en aquest moment perquè les disposicions dictades per l'Estat siguin modificades pel que fa referència a l'àmbit territorial de la Generalitat de Catalunya, que la Generalitat assumeixi la direcció de la protecció civil, i els he de fer conèixer també que des de fa alguns mesos estem treballant des de la Direcció General d'Extinció, Prevenció d'Incendis i de Salvaments en la preparació d'un programa a partir del qual es contempli la planificació necessària i s'estudiï, no solament els objectius, sinó també l'organització del servei que implantarà la Generalitat tan aviat com li sigui possible.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Viñals vol replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si fer la meua pregunta sobre l'estat de protecció civil a Catalunya ja vol dir, pel mateix fet de fer-la, tenir-ne una preocupació, francament, després de sentir la resposta del molt Honorable senyor Conseller, aquesta preocupació ha crescut enormement, perquè m'adono que no hi ha res, i em penso que els camins que està seguint la Conselleria, quant a uns contactes que ens ha indicat el senyor Conseller amb les autoritats, semblen una mica els contactes amb un altre Ministeri de què l'Honorable Conseller senyor Rigol ens parlava ahir.

En definitiva, he de dir-li, al senyor Conseller, que ens ha fet un reguitzell d'història passada (*remor de veus*), de llavors que la protecció civil estava en mans dels militars. Molt bé. Nosaltres creiem que ens hem d'atenir a l'últim decret, del 28 de juliol de 1980, ja esmentat, que és el primer que en aquest país, o en aquest Estat que se'n diu Espanya, s'ha fet per a intentar tenir una autèntica protecció civil. I aquí, senyor Conseller, els militars, que sembla que això vulgui dir la impotència del Consell Executiu per a poder assumir aquestes responsabilitats, gairebé no hi són. Perquè aquí queda ben clar que hi ha dues institucions en l'Estat en aquest moment: la Comissió Nacional de Protecció Civil, com a òrgan general per a tot l'Estat, en què, per no avorrir els senyors Diputats, els diré que hi ha subsecretaris de Ministeri —de la Presidència, Defensa, Finances, Educació, Obres Públiques, Indústria i Energia, Agricultura, Transports, Seguretat Social, etc., etc.—, i al final de tot diu «de la policia de tràfic», eh?, i guàrdia civil, policia i guàrdia civil de trànsit. Vull dir que, en definitiva, serà un entre setanta-cinc. I encara, encara, aquesta Comissió Nacional de Protecció Civil és la que coordina, i en general és lògic que hi hagi qui coordini, perquè, si a Catalunya tenim una protecció civil catalana, podem tenir un sinistre entre

el nostre país i el País Valencià, per exemple, i és lògic que hagi d'existir una coordinació. Però després hi ha unes funcions específiques i claríssimes que són en mans dels senyors Governadors Civils. Aquestes són les que es deriven de la Direcció General de Protecció Civil, dintre del Ministeri de l'Interior i totes elles són perfectament assumibles dintre del Consell Executiu o, dient-ho en general, de la Generalitat de Catalunya, i en cap d'elles no s'esmenta cap organització de tipus militar, encara que tots tenim l'evidència que aquestes organitzacions i institucions han de ser cridades en el seu moment a col·laborar-hi.

En fi, senyor Conseller, jo crec que el que ens cal es tenir un organisme de la Generalitat, un organisme convenientment descentralitzat que hauria d'estar sota un comandament coordinat, i penso que la Generalitat podria coordinar perfectament les actuacions, no tan sols dels bombers —que sabem que ho estan fent—, sinó també de la Creu Roja —aquesta nova Creu Roja de Catalunya—, de les policies municipals, la futura policia catalana, els voluntaris civils, les entitats locals, etc. Ha de saber el senyor Conseller que els ciutadans de Catalunya poden quedar bastant preocupats quan s'apiguen —per aquest petit debat— que al nostre país, a part dels esforços que ha fet últimament —fa dos mesos, la nova Creu Roja—, amb ben poca cosa es pot comptar en cas d'un sinistre greu, que pràcticament no hi ha protecció civil. Aquesta situació jo crec que ens dóna la raó moral i pràctica perquè la Conselleria hagués ja reclamat i obtingut des de fa temps les competències teòriques que encara tenen els Governadors Civils i que, a més, no han exercit mai. En fi, lamento haver de dir que la falta d'energia i coratge en reclamar i obtenir competències comença a ésser un fet preocupant.

En definitiva, tenim, senyor Conseller, una lectura de l'Estatut diferent. En tenim vostè i jo una lectura diferent. Nosaltres creiem que l'Estatut sí que ens permet demanar competència exclusiva en matèria de protecció civil. Creiem que podem demanar la transferència de les competències de la Direcció General de Protecció Civil i demanar-ho, com he dit, amb caràcter exclusiu, perquè dins de l'article 9.34 de l'Estatut es deixa oberta la porta per a rebre noves competències per llei orgànica. I en aquest cas de la protecció civil, s'ha de destacar que l'article 149.1 de la Constitució no l'esmenta com a competència expressament reservada a l'Estat, i, per tant, és de creure —i no hem d'anar pel sostre baix, sinó pel sostre alt— que hi és aplicable el mateix article 149, que en el seu apartat 3 diu que: «les matèries no atribuïdes expressament a l'Estat podran correspondre a les Comunitats Autònomes en virtut dels Estatuts respectius». I, com el senyor Conseller ja sap, la mecànica per a demanar aquestes transferències passa a través del Parlament de Catalunya, i per això, suplint —o ajudant— la falta d'iniciativa de l'Executiu, anuncio que el meu Grup parlamentari, presentarà immediatament a la Cambra una proposició no de llei, per a sol·licitar de l'Estat la transferència de la protecció civil amb competència exclusiva. Així, almenys, tindrem l'oportunitat de començar a ampliar aquest Estatut que el meu Grup tantes vegades ha denunciat com a restrictiu, i dissortadament els fets

ens estan demostrant que encara ho és més del que mai no havíem pensat.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyors Diputats.

EL Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja rectificar? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

EL Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no sé si es deu haver entès malament el sentit de les meves paraules. En tot cas, jo no donava la culpa —que ningú no s'ho prengui d'aquesta manera— als militars pel fet que la Generalitat de Catalunya no disposi d'uns serveis de protecció civil. He de dir que, almenys des que nosaltres ocupem càrrecs en el Consell Executiu, sempre que ha calgut hi ha hagut una col·laboració incondicional i decidida per part de les forces militars, i, per tant, en aquest sentit no hi ha d'haver cap recança, sinó un veritable agraïment per la seva actuació fins ara. Per tant, no s'ha de dir tampoc —perquè és injust i no és cert— que vulguem amagar la nostra suposada impotència per a assumir les competències, replicant i dient que això fins ara ho havien portat els militars. Puc assegurar al senyor Viñals que no es poden fer totes les coses que un voldria en sis mesos. Ja sé que potser hi hauria gent que opinaria el contrari; segurament ell opina diferent. Però, en tot cas, no es pot dir que sigui per impotència ni per falta d'iniciativa, ni per falta de capacitat del Consell Executiu el fet que en aquest moment no hi hagi organitzat un servei de protecció civil amb tota la plenitud que el servei ha de tenir. Perquè una estructura mínima, si voleu minsa, si voleu poc important en comparació del que entén el Consell Executiu que ha de ser un servei de protecció civil, ja la tenim i la tenim des del primer dia en què el Consell Executiu es va constituir. Jo recordo que en el moment que el Consell Executiu feia el plantejament de coordinar i dirigir tots els serveis d'extinció, d'incendis y salvaments de Catalunya, de potenciar-los i de donar-los més força i més contingut, es van aixecar algunes veus a l'oposició en el sentit de criticar la nostra decisió. Per tant, jo agrairé moltíssim i el Consell Executiu també, que els Diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya ens vulguin donar suport en aquesta lluita per a recuperar les competències per a les institucions nacionals de Catalunya, que entenem —com ja he dit abans— que li són pròpies; que ens doni suport com ha anunciat —repeteix— el senyor Viñals, nosaltres estarem molt contents de veure'ns ajudats en aquest camí que, en definitiva, no ha de fer res més que donar protecció, ajut i suport a totes les activitats que realitzen els ciutadans de Catalunya, en l'àmbit del nostre territori.

Res més, moltes gràcies.

EL Sr. PRESIDENT: Correspon ara la pregunta formulada pel Diputat senyor Joan Comas i Basagañas, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Governació, sobre una comunicació adreçada per aquest als Ajuntaments de Catalunya. Té la paraula el senyor Joan Comas.

EL Sr. COMAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he formulat aquesta pregunta perquè el meu Grup parlamentari ha tingut ocasió de comprovar que el Conseller de Governació pren alguna vegada iniciatives

que excedeixen o contradiuen els controls i les tuteles que entenem que han de fer compatible el Govern de la Generalitat amb l'autonomia municipal. L'associacionisme voluntari dels municipis és no sols al nostre entendre, positiu, sinó del tot necessari per afrontar problemes locals que algun municipi, ell tot sol, no hi pot fer front. El Conseller, contra tota lògica, va, al nostre entendre, ultrapassar les seves atribucions amb la seva carta del setembre adreçada als Ajuntaments de Catalunya, en què els recomanava que de cap manera no prenguessin iniciatives per a constituir-se en mancomunitat de serveis. El Parlament, en canvi, en la seva sessió d'inicis d'octubre, va aprovar una resolució en sentit contrari, amb el sorprenent, al meu entendre, vot favorable del mateix Conseller de Governació, desdient-se així de la seva anterior circular. Per això, voldríem saber si ara compleix les resolucions del Parlament, i si, com va fer al setembre, fa una nova circular o té la mateixa diligent cura per a facilitar i fomentar aquest associacionisme municipal. Per això concretament, formulo a l'Honorable senyor Conseller de Governació, la següent pregunta: Amb data del passat mes de setembre, la Conselleria de Governació s'adreça als Ajuntaments de Catalunya, recomanant que s'abstinguessin de prendre qualsevol iniciativa per la Constitució de Mancomunitats de Serveis intermunicipals.

Tota vegada que el Parlament, com a resultat del debat de Política General, amb data 2 d'octubre del 1980 va aprovar una resolució, relacionada amb els ens locals que diu: «que la Conselleria de Governació encoratgi l'associacionisme voluntari dels ens locals de Catalunya, en tant que expressió de solidaritat intermunicipal i foment de la perspectiva comarcal, i en limiti els poders de control a la garantia del respecte de la legalitat vigent».

Aquest Diputat pregunta, si s'han pres o es pensen prendre mesures per tal de deixar sense efecte la carta del Conseller de Governació de data del passat mes de setembre i per tal de recomanar que els Ajuntaments prenguin iniciatives de foment de l'associacionisme municipal, d'acord amb les resolucions del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT: Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

EL Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em sembla que en el fons —potser ens haurem equivocat en la forma—, compartim exactament els mateixos criteris que acaba de manifestar el senyor Diputat. Si en el seu moment —com en d'altres ocasions em pugui sentir impulsat a fer-ho—, vaig adreçar una circular als Ajuntaments de Catalunya —una carta, no una circular, una carta adreçada a tots els alcaldes i a tots els Ajuntaments de Catalunya—, demanant-los, no que de cap manera constituïssin mancomunitats de serveis —que no és aquest exactament el text i no volia ser en tot cas el sentit de la meua carta—, sinó dient-los que si no en tenien estrictament necessitat, o almenys això és el que jo volia dir, s'abstinguessin de constituir-la, era perquè pensava que d'aquesta manera interpretava un criteri exposat en alguns dels debats parlamentaris tinguts en aquest Parlament al començament de

la legislatura, en el sentit d'evitar que utilitzant d'una forma no correcta la via de les mancomunitats, s'anés a la creació de consells comarcals, no de mancomunitat, de prestació de serveis, que comprometessin o poguessin comprometre la tasca que ha de fer el Parlament en el seu moment, en el camí de l'organització territorial i de la divisió territorial de Catalunya. És cert, evidentment, que no devia ser ben interpretada la meua intenció; me n'excuso, i en tot cas explico quina era. En el seu moment es va votar una resolució que naturalment jo vaig votar, perquè la comparteixo —d'altra manera no ho hauria fet—, perquè la comparteixo i perquè crec que, efectivament, s'ha d'estimular la facultat —que d'altra banda els atribueix la llei—, dels Ajuntaments per a mancomunarse, per aconseguir la prestació de serveis que individualment no podrien dur a terme. Per tant, res d'intentar limitar l'autonomia municipal, al contrari, no ha estat mai aquesta la meua intenció, i amb la mateixa diligent cura —utilitzant les mateixes paraules del senyor Diputat— amb què vaig adreçar una carta —i penso adreçar-ne d'altres, i miraré de no equivocar-me, i en tot cas que siguin ben interpretades per tothom, d'ara endavant—, amb la mateixa diligent cura a partir del moment que es va votar la proposició, he encoratjat totes les propostes de mancomunitat que m'han estat fetes, vetllant en tot cas, això sí, perquè fossin mancomunitats de serveis i es constituïssin amb tots els trets que una mancomunitat de serveis necessita perquè pugui ser aprovada.

Ultra això, el Departament ha fet d'altres coses, i jo personalment fa quinze dies vaig donar una conferència a Igualada, per explicar tota la problemàtica de les mancomunitats de serveis, i també com es podien tramitar i de quina forma s'havien de preparar, i he de dir que lamento que no pugui haver sortit més aviat, perquè possiblement, si ja hagués sortit —i no ha estat per falta nostra, o almenys per culpa directament dels redactors— el senyor Comas no hauria presentat la pregunta. Nosaltres hem volgut fer, ja no —obeint el Parlament— només una circular, sinó una publicació amb més abast, que facilités a tots els Ajuntaments de Catalunya no només el nostre encoratjament, sinó el camí, la normativa, la via, l'assessorament necessari, perquè poguessin arribar a constituir mancomunitats de serveis amb la màxima celeritat, si ho consideren necessari, i sense haver de trobar després en la tramitació problemes innecessaris.

Sàpiguen de totes maneres, que qualsevol iniciativa en aquest sentit serà ben vista i recolzada pel Departament de Governació, i que per a qualsevol dificultat o qualsevol possible error en les interpretacions que es puguin fer, tenim el nostre Servei d'Assessorament Municipal a disposició de tots els Ajuntaments.

Res més, senyor President, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Joan Comas desitja replicar o repreguntar? Té la paraula el senyor Joan Comas.

El Sr. COMAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Celebro que l'Honorable Conseller de Governació comparteixi la resolució que es va prendre en aquest Parlament ara fa prop de dos mesos, al voltant de dos mesos. Aquesta resolució va ser fruit d'un debat i per

tant és obvi que la Conselleria de Governació hi hagi d'estar d'acord, i hagi de portar a compliment el que aquí es va decidir. No obstant, a les explicacions que ens ha donat jo crec que hauríem de fer-hi algunes acotacions.

Ens sembla bé que la Conselleria intenti fer publicacions i que les reparteixi als Ajuntaments per a orientar-los sobre el que és l'associacionisme municipal, però ens sembla que una carta adreçada per la Conselleria de Governació, donant unes instruccions precises, quan aquestes instruccions són contradictòries amb el que decideix el Parlament, mereixia que el mateix 4 d'octubre —si la resolució és del dia 2—, la Conselleria hagués fet una circular, anul·lant purament i simplement les seves anteriors instruccions, ja que els Ajuntaments de Catalunya van rebre tots unes instruccions que, des del 4 d'octubre i per decisió d'aquest Parlament, no són vàlides i són contradictòries amb el que aquest Parlament va decidir. I jo voldria doncs, per tant, demanar al senyor Conseller, que encara hi és a temps, que faci una circular o una carta anul·lant les seves instruccions, perquè en aquest moment no són vigents.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja prendre altre cop la paraula? El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyors Diputats, només per a dir al senyor Comas que no caldrà fer-la perquè ja està feta, i forma part del mateix document, i que si no ha sortit abans, és perquè sempre hi ha problemes tècnics i materials en els darrers moments que fan que les coses no vagin tan de pressa com caldria. Però, en tot cas, no pateixi que això serà molt aviat al carrer.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la pregunta formulada també pel Diputat senyor Joan Comas i Basagañas, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances, sobre el conveni subscrit per la Generalitat amb les Caixes d'Estalvis catalanes. Per a la formulació de la seva pregunta, té la paraula el Diputat senyor Joan Comas.

El Sr. COMAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Creiem que aquesta pregunta és interessant de fer-la, no només pel seu contingut i pels aclariments que demanarem ara a l'Honorable senyor Conseller de Finances, sinó perquè aquest tema ha estat ja portat aquí al Parlament, en ocasió del debat econòmic, però sempre d'una forma al meu entendre, nuvolosa, poc concreta i amb una certa dosi de demagògia. Entenem que la iniciativa d'un conveni Caixes-Generalitat és positiva, és important, que el Ajuntaments de Catalunya hauran d'estar satisfets de comptar amb unes noves vies de finançament dels seus plans d'inversió, però creiem que era totalment necessari que el Consell Executiu informés de manera més estricta en aquest Parlament, de com havia estat fet aquest conveni, de quin abast tenia, i de com pensava resoldre les peticions de crèdit. I això amb un desig de més transparència, claredat i objectivitat, en una qüestió tan cabdal per als Ajuntaments de Catalunya. Nosaltres sobre aquest conveni tenim les següents preocupacions.

Pel que fa a la Comissió Mixta Caixes-Generalitat, i d'una banda pel que representa haver previst una repre-

sentació del Banc de Crèdit Local —que em sembla que una vegada va informar ja l'Honorable Conseller senyor Trias Fargas que no havia assistit mai a les reunions de la Comissió, i en canvi, i ho dic de passada, hi ha indicis que hi han assistit altres representants d'alguna banca catalana, (*Rialles*) sense majúscules, d'alguna banca de Catalunya, cosa que no és prevista, sembla, en el document signat entre la Generalitat i les Caixes—, i per això creiem que és totalment necessari que es doni publicitat als termes del conveni, i saber exactament quines persones hi havia previstes que formessin part de la Comissió Mixta.

D'altra banda, és conegut de la Cambra que en l'última votació es va barrar el pas a una representació que sí que enteníem que era del tot necessària, i d'això ens en lamentem, que és la representació dels municipis. Com saben molt bé els senyors Diputats, en aquest aspecte no es va imitar a l'hora de redactar el conveni, el que està previst, per exemple, en la concessió de crèdits als ens locals per part del Banc de Crèdit Local, amb una legislació molt més antiga i d'èpoques ja passades, i on s'autoritza i és previst que els Ajuntaments hi siguin presents. I això és preocupant perquè poden donar ocasió a fer comentaris que la Comissió aquesta està actuant en secret, que pot estar actuant de forma arbitrària, i en tot cas, aquesta Cambra desconeix amb quins criteris actua aquesta Comissió per a decidir l'aprovació o denegació dels crèdits. Creiem que els senyors Diputats tenen dret a preguntar-se per què en la llista d'Ajuntaments que ja han aconseguit llum verda per tirar endavant les seves sol·licituds de crèdits, hi falten Ajuntaments tan importants, que tenen necessitats tan vitals, i Ajuntaments que van presentar les seves sol·licituds de crèdits ja fa alguns mesos, com són els de Terrasa, Valls, l'Hospitalet i un llarg etcètera. O per què l'alcalde de Vic pot anunciar, en un Ple del seu Consistori, que la Conselleria de Finances li ha promès autorització de dos crèdits de 22 i 50 milions de pessetes sense que la Permanent o el Ple d'aquest Consistori hagi presentat cap projecte referent a aquests crèdits. O per què Sitges, que ja tenia la promesa d'un crèdit de 9 milions per part d'una Caixa, en haver-se de sotmetre a la normativa d'aquest conveni Caixa-Generalitat, i, per tant, al control i aprovació de la Conselleria, va rebre el seu crèdit amb tres mesos de retard, amb la qual cosa va perdre una opció de compra que acabava el trenta de setembre, d'uns terrenys per a construir una escola municipal, al qual anava destinat el seu crèdit de 9 milions de pessetes.

Perquè aquesta és la nostra preocupació, per tal com entenem que la Generalitat ha d'impulsar, ha de patrocinar xifres globals de crèdit per solucionar els greus dèficits que tenen les entitats locals. Però, em sembla, ens sembla, que no és funció de la Generalitat el fet d'intervenir de forma detallada, crèdit per crèdit, quan es donen les condicions actuals d'aquesta xifra global dels 3.000 milions. I les condicions actuals, pel coneixement que en tenim, ja que no en tenim un coneixement directe perquè mai no ha estat informada aquesta Cambra sobre l'assumpte, i per això el motiu de la pregunta, són el fet que en aquest moment les sol·licituds de crèdits no arriben a 1.300 milions, i que les Caixes han ofert de donar, fins al

trenta de desembre, 3.000 milions. I que les autoritzacions de crèdit, en aquests moments, no arriben a 700 milions. Sembla ser que a 680. Aleshores, si les sol·licituds de crèdits no s'han de repartir entre la quantitat global disponible, ja que no arriben ni a la meitat del que les caixes han posat a disposició dels Ajuntaments, no entenem com, de forma automàtica, es deixa que aquestes Caixes contractin aquestes operacions de crèdit amb els Ajuntaments i aquests Ajuntaments puguin començar a realitzar de forma urgent, immediata, els seus plans d'inversió, sobretot en una situació econòmica tan difícil com és l'actual, en la qual, posar en marcha operacions d'inversió seria en benefici de tot Catalunya.

Per totes aquestes raons, ens ha mogut a formular, l'Honorable Conseller de Finances, la pregunta següent: Per quines raons no es dona publicitat, a través del *Diari Oficial de la Generalitat*, del text del conveni subscrit entre aquesta Conselleria i les caixes d'estalvi catalanes, amb data del juliol, sobre finançament de les corporacions municipals fins a una xifra de 3.000 milions de pessetes per a l'actual exercici del 1980? Per què no es dona publicitat, a través del *Diari Oficial de la Generalitat*, dels acords de la Comissió Mixta Generalitat-Caixas, que, en aplicació del conveni abans esmentat, determinen aprovació o denegació de les sol·licituds de préstecs municipals? I, quines mesures de transparència informativa ha pres aquesta Conselleria en aquest tema i quins criteris utilitza per a emetre els seus dictàmens, perquè no es puguin donar possibles discriminacions per raó de la filiació política dels consistoris afectats?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta del Diputat senyor Comas, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Jo crec que, sobre aquest tema, la intervenció del Diputat senyor Comas ha estat molt més àmplia del que realment plantejava la pregunta i jo miraré de contestar-li tan bé com pugui però, és clar, jo venia més aviat preparat per a la pregunta i no per a la intervenció. De tota manera, em penso que podré donar satisfacció a les seves preocupacions.

Si comencem per la primera pregunta, que era: per què no hem publicat en el *Diari Oficial* aquest conveni?, hem de dir que en el *Diari Oficial*, naturalment, hi van les coses que hi han d'anar, ni més ni menys. Aquest és un conveni de dret privat, no de dret públic. La Generalitat no actua amb funcions de sobirania ni autoritat. La Generalitat ha actuat com a coordinadora, com a promotora, ha buscat que les Caixes col·laboressin, però la Generalitat no ha intervingut aquí com a autoritat, sinó en virtut, com dic, d'un conveni voluntari amb les caixes i, per tant, amb un àmbit de dret privat y no calia anar al *Diari Oficial*. La segona pregunta, que diu: per què no s'han publicat, a través del *Diari Oficial*, els acords sobre aquests crèdits?, em penso que queda contestada amb el mateix motiu, però el que no es pot deduir d'això és que nosaltres haguem tingut un desig de clandestinitat, ni de bon tros, és a dir, nosaltres hem induït les caixes a signar el conveni, nosaltres hem procurat que les caixes es posessin d'acord... De tota manera, les Caixes són so-

biranes en aquest terreny; la prova n'és el fet que tenen el dret i s'han reservat el dret de renovar aquest conveni cada any, o de no renovar-lo, i, per tant, nosaltres ens hem hagut de sotmetre a aquesta situació que, d'altra banda, com ha reconegut el Diputat interpellant, és positiva perquè, malgrat tot, han arribat més recursos a disposició dels Ajuntaments, dels que hi havia abans. Però, és important concretar que això s'ha produït en l'àmbit de dret privat i no de dret públic.

D'altra banda, sempre que la premsa ens ha preguntat, hem dit el que ha calgut.

Quan aquí, en el debat, s'ha produït alguna qüestió sobre aquest tema, hem procurat donar les explicacions que hem sabut, amb tota amplitud i sense cap desig d'amagar res i jo no tinc cap inconvenient a informar amb més amplitud sobre aquest tema, fins i tot presentar textualment el text del conveni, que, d'altra banda, va ser llegit per mi amb motiu del discurs del debat sobre el Pla d'actuació econòmica. Per tant, no s'ha publicat perquè crec que legalment no s'havia de publicar i no s'ha amagat res perquè sempre que en el Parlament —no cal dir-ho—, però fins i tot fora del Parlament, en un nivell d'opinió pública, se'ns ha fet preguntes, les hem contestades sense cap reticència.

Se'ns pregunta quins han estat els criteris pels quals s'han donat crèdits als Ajuntaments. Jo diria que els criteris són globals. Tenen una sèrie de variables que han influït sobre les Caixes i nosaltres, perquè, en definitiva, hem de fer constar que aquests acords, al final, es prenen per una representació de les Caixes i de la Generalitat. Fixeu-vos bé que la Generalitat no afecta diners propis, és a dir, que són diners de les Caixes. La Generalitat afecta, doncs, una orientació, el seu prestigi, el que vulgeu, però no diners públics. Per tant, motiu de més perquè no fes falta incloure el tema en el *Diari Oficial*. Però, tornant als criteris, jo diria que els que pesen més són els següents: primer, uns de previs, que jo anomenaria tècnics. És a dir, quins són els nivells relatius d'endeutament del municipi —i en això hi ha uns límits legals que estan establerts per la legislació vigent i que s'han de tenir en compte—, i quina és la gestió financera municipal. Perquè heu de pensar que aquests diners s'han de tornar, perquè aquests diners després aniran a repetir la seva ajuda a altres Ajuntaments i, si no es tornen, altres Ajuntaments en sortiran perjudicats. I aquesta gestió financera és una cosa complicada que s'ha d'estudiar i s'estudia, per exemple, quan ens trobem amb un Ajuntament que té un pressupost de 500 milions i resulta que les cobrances es redueixen a la meitat, i només en cobra 250. Considerem que això és una mala gestió municipal, que ens fa pensar que potser el crèdit, en aquest cas, corre perills. I després d'aquestes condicions prèvies tècniques i legals —algunes— hi ha també consideracions més subjectives com ara una distribució geogràfica més òptima, el fet que els projectes d'inversió, representin una certa urgència social, que siguin d'aquells els Ajuntaments dels quals obtenen ajudes d'altres conductes, bé de l'Estat, bé de la Diputació i que, per tant, l'ajuda nostra tingui un efecte multiplicador; és a dir, que si nosaltres donem 50 milions, l'Ajuntament troba fons de financiació per uns altres 50 en altres zones. I després que els Projectes tin-

guin una presentació, com si diguéssim, bona quant a l'ocupació que puguin donar. De manera que tots aquests criteris són els que s'han utilitzat i en cada cas concret es podrien identificar. I ara voldria dir-los una mica el que penso o el que jo sé del que s'ha plantejat aquí i allò a què no es feia esment en la pregunta. En primer lloc, això del Banc de Crèdit Local. El Banc de Crèdit Local, ja ho vaig dir, en el conveni figura com una opció eventual, no com una obligació. El Banc de Crèdit Local en cap cas, segons el conveni, estaria en la Comissió que dona els crèdits, sinó que es parlava en el conveni que se li podria demanar una assistència tècnica, una assessoria tècnica, no una decisió. D'altra banda, aquí s'han fet al·lusions que hi ha bancs representats, això no és cert. El que hi ha aquí són diferents representants de les Conselleries, de la Presidència de la Generalitat, de Governació, d'Hisenda, etc., alguns dels quals no són funcionaris de la Generalitat i no hi ha cap raó perquè ho siguin i, en definitiva, doncs, ells saben les ocupacions que tenen en la seva vida privada. I després, concretament, jo hauria de dir que aquí s'han mencionat una sèrie de temes que potser, jo de memòria podria esmentar. Quan l'Ajuntament de Vic va demanar per telèfon, un dilluns, que tenia un Ple aquella tarda i si podria dir que estava preparat, bé, que si era possible que se li donés el crèdit que tenien sol·licitat i documentat, jo haig de dir que aquell mateix dilluns hi havia hagut Comissió Caixes-Generalitat i que s'havia aprovat el crèdit de l'Ajuntament de Vic, i que, per tant, l'únic que es va fer va ser dir-li per telèfon el que hauria sabut per comunicació oficial l'endemà passat. Es diu que el de Sitges, va ser un dels primers crèdits que es van donar, de 9 milions de pessetes, el 20.X.80... Convé que es tingui present que aquest conveni se signa a la darrera, molt a la darrera de juliol, que hi ha el mes d'agost entremig i que nosaltres no podem respondre que l'Ajuntament de Sitges potser hagués presentat la sol·licitud en alguna Caixa determinada molt abans, perquè nosaltres només començàvem a actuar en definitiva, des del mes de setembre i, aleshores, es va aprovar tot seguit. Puc dir que des del moment en què els Ajuntaments presenten la documentació que se'ls demana, que és una documentació objectiva, igual per a tothom, fins que la Comissió Mixta aprova el préstec passen, màxim, quinze dies i de vegades, fins i tot menys. I això, el que va passar amb Sitges, és que va ser al començament de funcionar, que hi havia tota una sèrie de problemes tècnics que van retardar una mica la situació. Però de tota manera, l'Ajuntament de Sitges ha acceptat el crèdit i no tenim notícies que es consideri perjudicat. Abans, realment, el criteri que hi va haver és que en un moment de grans necessitats, de grans necessitats de tot ordre: humà, d'atur, social, manca de clavegueres, manca de mínims sanitaris, manca de mínims d'ensenyament, demanar una quantitat forta, com va demanar l'Ajuntament de Valls, per fer un parking, ens va semblar que no era una cosa que realment mereixés una preferència. I per tant, aquesta és la situació. Però com que al final, diu textualment la pregunta: «Quines mesures de transparència informativa ha pres aquesta Conselleria sobre aquest tema i quins criteris utilitza per a emetre els seus dictàmens perquè no es puguin donar possibles discriminacions per raó de la fi-

liació política dels consistoris afectats?», haig de dir dues coses: en primer lloc, que no és la Conselleria la que emet els dictàmens, sinó que són uns serveis tècnics impersonals que se sotmeten a la decisió política d'una Comissió mixta en la qual hi ha totes les Caixes i una sèrie de representants de la Generalitat, i, en segon lloc, que no s'ha tingut mai en compte cap criteri polític, fins que va arribar aquesta pregunta, que m'ha fet a mi, realment, pensar que valia la pena que m'informés per a poder contestar al senyor Diputat. I li puc dir que, des que hem començat a funcionar fins ara, nosaltres, en la sessió del dia 20.X.80, vam aprovar crèdits a Lleida, a Sitges, a Tàrraga, a Torregrossa i a Pallegà, per 82.884.000 pessetes; que el dia 27.XI.80 vam aprovar crèdits a Vilassar de Mar, a Arenys de Mar, Castellar del Vallès, Tordera, la Seu d'Urgell i Anglesola, per 41.547.000 pessetes; que el dia 3.XI.80 vam aprovar crèdits a Avinyó, a Sant Adrià del Besòs, Almenar, Manlleu, Olot, Caldes de Montbui, Arenys de Mar i Vilassar de Mar, per 214.237.000 pessetes; que el 17.XI.80 es van aprovar crèdits a Sta. Coloma de Gramanet, al Prat de Llobregat, a Servià de Ter, a Castell d'Aro, a Sant Joan les Fonts, Vilanova i la Geltrú, Cerdanyola del Vallès, Vila-Seca i Salou; que en l'última sessió del dia 1.XII.80 es van aprovar crèdits a Sant Vicenç dels Horts, a Calella, Ripoll, Vic, Roda de Ter, Sant Pere de Torelló, Mataró, per 243 milions de pessetes, amb un total de 924 milions de pessetes fins a aquesta data. I si no se n'han fet més, de crèdits, és perquè la documentació no ha arribat. I, tornant un moment a la pregunta —ja ho dic: no se m'havia ocorregut aquest tema de donar crèdits per motius polítics, però la pregunta ho insinua—, diré que m'he assabentat de quins partits estan representats a l'alcaldia i dedueixo que n'hi ha tretze del PSC, onze de CiU, 6 d'independents i 3 del PSUC, i amb això, doncs, espero, haver contestat en la mesura possible les preguntes del Diputat senyor Comas.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Joan Comas té la paraula per a replicar.

El Sr. COMAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no és això, senyor Trias i Fargas, (*Rialles*) no és això el que nosaltres volíem. Intentaré seguir una mica, per les notes que he pres, el mateix ordre del que vostè ha dit, però en el fons hi ha un problema de concepció política important al qual em referiré al final.

Per començar, dir que no convé anunciar aquest conveni en el *Diari Oficial de la Generalitat* trenca tota la tradició de la Generalitat abans de l'actual Consell Executiu. Encara que sigui de dret privat, aquest conveni compromet la Generalitat, la Generalitat en fa ús per a parlar de les coses que ha aconseguit per tal de millorar o començar a fer caminar el pla econòmic de Catalunya i, per tant, creiem que cal anunciar-ho i publicar-ho i donar-hi publicitat, que això és el que nosaltres havíem demanat, que era un problema de transparència, de publicitat. Jo abans he dit que ens semblava que era un conveni secret —no he dit que fos clandestí—, en canvi, sí que he de reconèixer que la còpia que jo tinc l'he haguda de treure de forma clandestina perquè no era en el *Diari Oficial de la Generalitat*, però no he dit mai que el conveni ho fos, de clandestí, dic que és secret, només.

D'altra banda, el senyor Conseller ens ha dit que havia llegit, aquí, en aquesta Cambra, el text d'aquest conveni, i jo he de dir que, encara que alguna vegada em distrec, em sembla que no l'hi ha llegit mai; l'hi ha llegit únicament quan el senyor Armet li va dir que era molt provincial el fet que en aquest conveni hi hagués representants del Banc de Crèdit Local; ens va llegir l'apartat que fa referència a la composició d'aquesta Comissió Caixes-Generalitat, però no ens ha llegit aquest text que és bastant llarg i de força planes, que jo ho recordi, mai en aquesta Cambra, contràriament al que ha dit l'Honorable senyor Conseller.

D'altra banda, em sembla que el senyor Conseller ha entrat en diverses contradiccions quan primer ha dit, ha intentat explicar que la Generalitat no hi podia fer res, perquè no eren diners de l'erari públic, no eren diners de la Institució, sinó diners de les Caixes els que es donaven, i, d'altra banda, va parlar que la Generalitat aprova, que la Generalitat concedeix aquest ajut. Llavors jo crec que hem de ser precisos i hem de tenir rigor i hem de dir que l'ajut és d'unes institucions financeres catalanes que es diuen Caixes i que els diners són de les Caixes i, en tot cas, del poble català que fa les imposicions de diners en aquestes Caixes i que les Caixes administren.

Per tant, l'ajut, que nosaltres entenem que és positiu i que no critiquem de la Generalitat, és el d'impulsar que aquestes institucions de crèdit es dediquin també a finançar les corporacions locals, i per això no critiquem que s'hagi arribat a un acord per 3.000 milions, el que critiquem —i del que demanàvem informació— és que la intervenció, el sentit burocràtic d'aquest conveni, tan intervencionista, d'intervenir sobre el sistema de formularis, sobre les preguntes de com s'han de presentar els crèdits, entrebanca aquesta concessió de crèdits, perquè ens sembla que les Caixes que actuen a Catalunya, les Caixes amb seu catalana, les Caixes que han signat aquest acord tenen prou assessoraments tècnics per a decidir amb qui es juguen els diners, i que no hi haurà cap Caixa —ja que aquest conveni diu que no pot obligar les Caixes, sinó que les Caixes, en últim terme, determinen si donen o no el crèdit— que doni cap crèdit a cap Ajuntament que estigui quasi en estat de fallida, com la Conselleria ha donat a entendre que algunes vegades podria passar. I si hi ha alguns Ajuntaments que tenen unes finances tan malament i que són tan irresponsables que malgrat tot es permeten de sol·licitar crèdits, el Consell Executiu tindria l'obligació de posar-ho en coneixement d'aquest Parlament, perquè aquesta Administració local no funcionaria. Jo no crec que hi hagi cap Ajuntament a Catalunya que s'atreveixi a demanar crèdits per inversió més enllà dels límits legals autoritzats i, per tant, em sembla que tampoc no ha estat aquest el control que ha tingut ocasió d'exercir la Comissió Mixta.

Quant al cas de Sitges, evidentment, Sitges trobarà segurament un altre terreny i podrà fer l'escola amb els seus 9 milions, però de moment aquesta escola no la podrà fer en el termini desitjat, perquè no va arribar-hi a temps a poder comprar un terreny determinat que tenia, a causa d'aquests endarreriments d'un conveni signat el juliol, concedit ja per una Caixa, que es va haver de sotmetre a aquesta burocràcia nova, que és el que ens

semblava que era motiu de pregunta i on no s'hauria de continuar caient, que la Generalitat ha endegat. Per això li deia que no era això el que nosaltres esperàvem d'aquesta operació, que ha estat feta molt com a operació-aparador, com un gran resultat de l'actual Consell Executiu.

Jo crec que, per a començar, hauríem de recordar a aquesta Cambra que, si les Caixes ara, actualment, han volgut donar crèdits als Ajuntaments, és perquè hi ha hagut un canvi legislatiu important al qual el senyor Conseller indirectament ja ha fet referència, que és que des de finals del 76 es poden computar com a coeficient d'inversió obligatòria els crèdits que es donin a les corporacions locals. Això ha fet canviar substancialment la manera d'actuar de les Caixes.

D'altra banda, és normal que les Caixes donin aquests crèdits als Ajuntaments i que els Ajuntaments s'adrecin, en primer lloc, a les Caixes de Catalunya. Però, com vostè ha dit, no queden tancades altres vies de finançament i poden continuar anant al Banc de Crèdit Local. No obstant això, haver introduït que el Banc de Crèdit Local formés part d'aquesta Comissió Mixta fa, entre altres coses, entre altres efectes negatius, que el Banc de Crèdit Local entengui o pugui pensar que Catalunya ja se soluciona el seu problema per la línia de les Caixes, i, per tant, que no té cap més obligació d'ajudar els Ajuntaments de Catalunya. Amb la qual cosa hem aconseguit limitar unes altres possibilitats de crèdits legals, als que legalment tenen dret a acudir els Ajuntaments de Catalunya, i que segurament aquesta manera com ha estat estructurada aquesta línia de crèdit —que era molt positiva de tenir-la, però de la qual nosaltres críticàvem la manera com s'ha instrumentalitzat— faci que no puguin gaudir d'altres línies de crèdit, com ho són les del Banc de Crèdit Local, o simplement les de fer operacions de crèdit d'entesa directa Ajuntaments-Caixas, com ja havien fet abans de la signatura d'aquest conveni alguns Ajuntaments i com estaven a punt de signar-se algunes operacions que després van ser complicades per aquesta intervenció burocràtica, al meu entendre, de la Conselleria de Finances.

Acabo, senyor President, només dient que nosaltres entenem que és funció d'un Govern, funció d'un Consell Executiu, obtenir orientacions polítiques d'on s'han d'encarregar els cabals disponibles per a finançar corporacions públiques. 3.000 milions, millor que haguessin estat 30.000... Segurament per aquest any no calien, perquè, tal com he dit jo, i vostè també ha recollit, els 3.000 milions no s'han esgotat. Les sol·licituds són menys. Vostè em diu que se n'han autoritzat ja 900 milions, i jo, com que l'única informació que en tenia era de «La Vanguardia», de no sé quin dia —del 23 de novembre—, i allà només n'hi havia 680, perquè, l'única informació, l'havíem de llegir als diaris, no sabia que fossin 924. Li agraeixo la informació posada al dia, però, en tot cas, 924 o 1.300 no arriben als 3.000 milions. Essent així, continuo sense entendre per què la Generalitat ha de posar condicions a la concessió d'aquests crèdits. Des d'un punt de vista econòmic, el condicionament l'han de posar les institucions financeres que són les Caixes. Si les Caixes veuen que l'operació no és realitzable —perquè tècnicament no

és viable—, ja no subscriuran la pòlissa de crèdit. I si són viables, el que ha de fer, al meu entendre el Consell Executiu és impulsar moltes operacions de crèdit i mai frenar-les.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja contestar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, només uns breus comentaris al que acaba de dir el senyor Diputat. Convé saber per què les Caixes van firmar aquest conveni. Les Caixes van firmar aquest conveni perquè volien tenir un criteri homogeni amb el qual atendre les peticions dels ajuntaments. És a dir, van considerar elles que les peticions aïllades dels ajuntaments ara a una Caixa i ara a una altra era una cosa que produïa unes complicacions en el mercat de crèdits importants i que s'havia de coordinar aquesta acció entre elles. I van considerar que la millor manera de coordinar-la era posar-se a disposició de la Generalitat perquè la Generalitat coordinés una mica aquesta actuació. De manera que no és que les Caixes decidissin fer les coses més a gust separades. Són les Caixes que van demanar la intervenció de la Generalitat.

I quant a dir que això ha augmentat la burocràcia, simplement no és cert. Perquè des que nosaltres estem intervenint, les coses es resolen molt més de pressa. Hi ha peticions dels ajuntaments que estaven directament presentades a les Caixes que tenen dos anys de vigència i no s'havien resolt. I ara, com he dit, a partir de finals de setembre, cada quinze dies, al màxim, els ajuntaments que presenten la documentació conforme reben l'aprovació. I el que passa no és que s'hagin de donar els tres mil milions de pessetes perquè sí. S'han de donar els tres mil milions de pessetes a la gent que compleix un mínim d'informació, un mínim que és fàcil de complir, que no té cap dificultat, que els ajuntaments simplement han de presentar. Realment, no s'ha denegat gairebé cap petició: dues o tres; totes les altres s'aproven. El que passa és que els Ajuntaments no són tan diligents com sembla, i potser on hem de trobar la burocràcia que més entorpeix és en els Ajuntaments, més que en la Generalitat.

Llavors queda un tema que és important: s'insisteix amb el Banc de Crèdit Local. El Banc de Crèdit Local ha deixat de prestar ajust als Ajuntaments perquè l'Estat li ha carregat els famosos pressupostos de liquidació de deutes, que, com molt bé diuen els Ajuntaments, no són tals pressupostos de liquidació de deutes, perquè resulta que es liquiden amb uns mals deutes, i llavors el Banc de Crèdit no té diners per a atendre les peticions d'abans. Però això no té absolutament res a veure amb la presència del Banc de Crèdit en la Comissió, que, simplement no existeix, que no és veritat. No ha funcionat mai. I sempre tenia un caràcter subsidiari, i, per tant, això s'ha de dir i s'ha de saber. I en aquest sentit convé que es digui que no hem tallat cap font de crèdit, sinó que l'hem augmentada. Entre altres coses, perquè aquests tres mil milions no són a compte dels coeficients obligatoris, sinó que són a compte dels diners de lliure disposició de les Caixes. De manera que és una addició neta a les possibilitats dels ajuntaments que han demanat les Caixes per

coordinar i facilitar aquesta funció i que des que nosaltres estem funcionant ha abreviat extraordinàriament els procediments.

I això és tot el que hi ha, em fa l'efecte, respecte a aquest tema. I aquí acabo dient només al senyor Comas que si m'hagués demanat per telèfon l'exemplar aquest del conveni, l'hi hauria donat i s'hauria estalviat d'haver-lo de buscar clandestinament. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, la Mesa va acordar ampliar el termini d'una hora que l'article 128 del Reglament preveu per a presentar i contestar les preguntes fetes pels Diputats. De manera que aquest punt de l'ordre del dia continuarà encara fins a un quart de nou.

Correspondria ara el torn a la pregunta formulada pel Diputat senyor Joan Codina i Torres, del Grup Socialista, al senyor Conseller d'Indústria i Energia sobre la situació de crisi de l'empresa Rania. No obstant això, el Secretari General Tècnic del Departament d'Indústria i Energia ens comunica que el senyor Vicenç Oller està malalt. Si no hi ha cap altre membre del Consell Executiu que vulgui contestar a la pregunta en nom del Consell, deixariem la resposta per a la sessió vinent. (*Pausa.*) Veig que la pregunta no pot ser contestada per cap altre membre del Consell Executiu.

Passem, doncs, a la pregunta següent, formulada pel Diputat senyor Daniel Terradellas i Redon, del Grup Socialista, que pregunta al Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca també sobre la situació de crisi de l'empresa Rania. Per a formular aquesta pregunta té la paraula el Diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Honorable President, senyores i senyors Diputats, el motiu pel qual hem presentat aquesta pregunta al Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat és la greu situació en què es troben gran nombre de ramaders, no solament de Catalunya, sinó també d'arreu de l'Estat espanyol. Breument, perquè la premsa ja ho ha informat, faré una exposició del tema.

Rania és una empresa de transformació de productes de la llet que recull un volum aproximat del 25% de la producció de Catalunya i amb una incidència en el mercat del nostre país que ha disminuït, des del 77 fins ara, des del 35% fins el 18-20% actual. Quina és la situació actual? Hi ha —no se sap encara concretament— entre 2.300 i 2.800 milions de deutes, dels quals cap a 400 milions pertanyen als ramaders, als quals es deu el producte corresponent a setembre i octubre. Concretament, el dia 28 d'octubre va ser l'últim en què va entrar llet a Rania. En una reunió tinguda en la Conselleria d'Agricultura es busca sortida a la urgent situació dels ramaders afectats a través del Gremi de Centrals Lleteres, que es comprometen a recollir la llet provisionalment. La causa d'haver arribat en aquest punt és que l'empresa va caure en mans d'un grup de persones vinculats al que algú n'ha dit «una secta socio-econòmica», que ha aconseguit que una empresa rendible com era Rania dos anys enrera, per la desastrosa gestió tingui ara un deute aproximat de 2.500 milions i 700 llocs de treball que perillen greument i hagi posat més de 1.500 ramaders que subministraven la llet en un carreró de difícil sortida. Ja és mala sort que una de les poques empreses que superaven perfectament la

crisi econòmica actual s'hagi perdut pel comportament irracional de l'empresari, que dona el destí d'una empresa, uns llocs de treball, uns ingressos familiars a una gent que no sols xuclen per al seu benefici sinó que aconsegueixen ensorrar-la. El problema és greu per als ramaders afectats, per a la ramaderia de Catalunya, atès que els 1.500 afectats a casa nostra pertanyen sobretot a la petita explotació familiar. I encara els ramaders de València, Lleó, Àlava estan en una situació pitjor, segons ens han informat. Davant d'això, el passat 4 de novembre vàrem presentar aquesta pregunta al Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i avui, just un mes després, lamentablement encara és ben vigent. La pregunta és: què ha fet la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca enfront d'aquest cas? Què pensa fer per donar sortida al greu problema creat i evitar-ne d'altres de semblants?

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

EL SR. PRESIDENT: Per a contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores, senyors Diputats, el Diputat senyor Terradellas ha fet una exposició precisa dels fets de l'empresa Rania i a nosaltres ens cal explicar-li quina ha estat, de bell antuvi, la nostra actuació.

Som assabentats, amb data del 27 d'octubre, al matí, per part d'un grup de ramaders del Vallès, de la situació de vaga laboral que s'anava a produir el dia 28, o sia l'endemà, a Rania, cosa que pressuposava un greu problema per a tots els ramaders subministradors en aquesta empresa. Tot seguit, en col·laboració entre els ramaders afectats en aquesta comarca i els que s'hi afegiren de seguida del Berguedà i del Gironès, es promou una reunió a les cinc de la tarda a Cardedeu, on s'arriba a la formació d'una comissió de sis ramaders, que és la que continua dialogant amb aquesta Conselleria, per a veure quina era la línia d'actuació a seguir per a resoldre aquest greu cas en la producció. Ens posem en contacte de manera immediata amb el Gremi de Lleteres, o sia, amb les empreses recollidores de llet, ja que el que no es pot paralitzar de cap manera, en aquest cas concret, és la producció, perquè les vaques no van condicionades per cap mena de robot i la producció és diària i el problema és greu. Les empreses lleteres, algunes privades, algunes cooperatives, accepten el repte i es comprometen a partir de l'endemà mateix a recollir la llet i a resoldre ja d'entrada el greu problema que significava per a la producció aquesta vaga laboral.

De totes formes, el problema subsisteix, subsisteix encara ara. Podríem dir que està pràcticament resolt. No està resolt del tot per una senzilla aplicació de tipus legal que després explicaré. Nosaltres continuem col·laborant indiscutiblement amb el grup de productors, però no al marge de treball, ni al marge d'indústria, que també estan implicats en aquest afer. Som conscients que els 700 llocs de treball de l'empresa Rania són molt importants, són tan importants com els 1.600 ramaders catalans

afectats i com la resta de ramaders afectats d'Espanya, i, per tant, el problema és de difícil solució.

Les condicions que la Conselleria d'Agricultura creu plausibles perquè els ramaders puguin arribar a un acord de col·laborar amb Rania... M'he oblidat de dir que, de primer antuvi, el comitè d'empresa es posa en contacte amb els productors i arriben a l'acord de no impedir cap mena de solució que sigui beneficiosa per a tots dos grups. És a dir, no hi ha, ni de bon tros, cap enfrontament entre els obrers de Rania i els productors del Vallès, d'Osona, del Berguedà i del Gironès, que són els afectats dintre de casa nostra. Però els ramaders arriben a una conclusió que nosaltres abonem: que és imprescindible pretendre i intentar salvar Rania. Els ramaders hi són d'acord. Però necessiten unes garanties indiscutibles de caire econòmic. Com molt bé ha dit el senyor Terradellas, s'hi juguen 360 milions de pessetes, que per a les petites empreses de casa nostra és una xifra molt important. Estan d'acord a retardar el cobrament d'aquests 360 milions de pessetes, sigui quina sigui la solució trobada, no imposen un termini definitiu, però pretenen cobrar, com és indiscutible. I fixen com una altra condició bàsica per a arribar a un acord que, a partir del moment que Rania torni a recollir llet, hi hagi un aval bancari que comprometi el cobrament de la producció d'aquell moment endavant que puguin aportar els productors en aquesta empresa dita. També s'arriba a l'acord que el món de la producció estigui representat en el nou consell d'administració que durant totes aquestes gestions s'ha format, perquè l'antic consell d'administració, responsable primer i últim del fet de Rania, ha canviat totalment, ha estat destituït; s'accepta també aquesta condició, que sigui representat dintre del consell d'administració el món de la producció. Falta —suposo que avui deu haver sortit un laude de compliment obligatori— que un dels socis, l'exgerent, accepti aquesta condició —crec que ja és acceptada— perquè a partir de dilluns que ve tornem a posar en marxa, amb moltes possibilitats d'una bona continuïtat i un bon èxit, l'empresa Rania, havent salvat tant els obrers com els productors.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Terradellas té la paraula per a replicar.

El Sr. TERRADELLAS: Honorable President, senyores Diputades, senyors Diputats, bé, hem de constatar, senyor Conseller, que la Conselleria d'Agricultura ha fet ben poc en aquest cas. Recordem la importància del tema: 5.500 ramaders d'arreu de l'Estat, 1.500 ramaders de Catalunya, sobretot de les comarques gironines, barcelonines i del Solsonès. Aquests ramaders de Catalunya representen el 50% de la producció de Rania, i, si als ramaders no se'ls convenç amb solucions acceptables, se'n van a terra tots aquests possibles acords i esforços que hi ha hagut per tirar endavant l'afer de Rania, i Rania, sense la matèria primera, lògicament està condemnada. Perquè, què diu el petit ramader, aquest petit pagès que ha quedat afectat amb cent, cent-cinquanta, dues-centes mil pessetes? Aquest petit ramader diu que la situació actual de la pagesia no està per aventures, que vol cobrar, que no vol aventures, que prou castigada està l'economia pagesa per no trepitjar segur. Què se'ls ofereix, als rama-

ders? Als ramaders, se'ls ofereix que tornin a portar la llet a Rania i pagar-los el 10% del deute ara i la resta quan es pugui, sense cap garantia ni cap aval d'entitats bancàries o d'organismes oficials. Evidentment, el producte lliurat d'aquí endavant es pagaria normalment, però, senyores i senyors Diputats, és absolutament lògic i és just que els ramaders reclamin més garanties. Trenta-cinc milions de pessetes que se'ls destina per a pagar-los ara aquest deute, davant de la magnitud del problema em sembla que deixa palès el poc que ha fet aquesta Conselleria en l'afer de Rania. S'ha comptat amb els ramaders? Quin ha estat el treball que ha fet la Conselleria amb els ramaders? A nosaltres ens sembla que ben poc. No ha acceptat la representativitat d'Unió de Pagesos en aquest tema. Ja ens hauria agradat que aquesta Conselleria hagués treballat com alguna altra ha fet en el tema de Rania, en el qual no ens trobaríem en la situació paradoxal que hi ha unes possibles sortides, uns possibles acords, que poden anar tots a terra perquè no s'ha comptat amb els ramaders. I els ramaders, com per exemple han dit els de la Garrotxa, amb aquestes garanties no tornen a portar llet a Rania, i a Rania sense llet no hi ha possibilitat de tirar endavant. Els ramaders de Rania, evidentment, volen que es tiri endavant Rania, però no volen ser els més perjudicats d'aquesta operació, essent els més innocents de la situació en què es troba l'empresa. Els ramaders de Rania se solidaritzen totalment amb els treballadors i amb tots aquells que treballin per salvar la situació, però també volen que s'entengui que en aquestes condicions no poden, sense assegurances, sense cap tipus de garantia, fer aquest pas. Com ja he dit, en algunes comarques els pagesos es neguen a portar una altra vegada la llet a Rania en aquestes condicions.

Nosaltres creiem que les solucions són dues: o bé, per un costat, la repartició negociada del escassos recursos que dóna l'empresa, o bé aconseguir d'entitats oficials crèdits i garanties de cobrament i de continuïtat, i és aquí on esperàvem més la col·laboració de la Conselleria. Per exemple, què s'ha fet per a connectar amb organismes del Ministeri d'Agricultura, per a aconseguir crèdits o ajuts, o també amb entitats bancàries vinculades amb el Ministeri o amb la Generalitat? Ja és llastimós que s'hagi atès millor la comissió dels pagesos des del Govern Civil de Barcelona, que els ofereix ajut si persisteix l'actual inhibició de la Conselleria, que en dues ocasions s'ha negat a rebre la comissió dels pagesos. Per això, senyor Conseller, hem dit que s'ha fet poc i malament, que no ha passat el mateix amb altres Departaments, com, per exemple, ha estat en el Departament de Treball. Finalment, volem dir que els pagesos, lògicament, confien en la Generalitat, però després dels fets d'ahir ja no sé si hi confien tant. Però com que el problema per desgràcia encara no està resolt, pensem que aquesta Conselleria no regatejarà esforços per defensar als pagesos afectats de Rania. Si no és així, senyor Conseller, a finals de 1980, en parlar dels pagesos, en parlar del tema del pagès, a un de seguida li ve a la memòria la primera de les benaventurances. Senyor Conseller, que no sigui necessari.

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a replicar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sento dir-li al senyor Diputat que està molt mal informat, defectuosament informat. Totes les gestions que ha fet, i que es podrien relacionar dia per dia pràcticament, aquesta Conselleria han estat al costat dels pagesos. No ha fet una sola gestió que no hagi estat al costat dels pagesos. Primera premissa.

La Unió de Pagesos ha estat representada per un pagès de la zona de la Garrotxa precisament, el senyor Pujol, que ha assistit a totes les reunions des del primer dia. Cap vegada la Conselleria no ha rebutjat —no té aquest costum ni el tindrà mai— cap sol·licitud que vingui del món pagès; i hi havia una sol·licitud firmada per un ramader, dit senyor Molins, sense cap segell de cap entitat, que s'atribuïa la representació del món pagès. No es va atendre exclusivament aquesta sol·licitud —que és atesa el dimarts vinent, perquè porta al peu un segell de la Unió de Pagesos i el dimarts vinent serà rebut. Però hi ha estat present la Unió de Pagesos i no en exclusiva, perquè els ramaders uns en són i d'altres no en són; en fi, és més important, indiscutiblement, el nombre de ramaders afectats que el nombre de ramaders sindicats. Li vull dir també, senyor Diputat, i ho he dit al principi, li citaré només que l'última, la darrera reunió, va durar —i hi va ser present aquesta Conselleria, junt amb la de Treball i la d'Indústria—, de les dues del migdia fins l'endemà a les vuit del matí, en què es va sortir de la Delegació de Treball ja gairebé amb un acord últim i darrer, i li he dit també que avui nosaltres no hem volgut fer córrer l'aventura del lliurament de llet sense garanties de cobrament per als pagesos; a més, és voluntat seva en tot cas de fer-ho, no els podem pressionar ni condicionar, ells ho han volgut i nosaltres ho hem volgut, havia de ser així i les entitats financeres les hem pressionades en aquest sentit per tal que no treguessin un litre de llet sense un aval bancari —ho he dit abans—, que garantis el seu cobrament, és a dir, que el cobrament de cada litre de llet que vendran serà amb tota seguretat cobrat. Això no vol dir pas que tots hi vagin, no se'ls hi pot fer anar per força, la Generalitat no té jerarquia per obligar els empresaris a anar per on ella vulgui; té garantia, pot aconsellar, pot orientar però mai no pot ordenar quin és el camí que forçosament ha de seguir un ramader, perquè s'assemblaria molt als mètodes dictatorials.

I darrerament, jo em pensaria que analitzant les xifres que he manejat, analitzant l'aspecte demencial d'aquest problema, analitzant la real situació econòmica d'aquesta empresa que realment fa fallida, si entre l'esforç conjunt de ramaders, part laboral i productors, aconseguim salvar aquesta empresa —i és molt possible que així sigui—, haurem fet un gran esforç, i un gran servei a Catalunya. Res més. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la pregunta formulada pel Diputat no adscrit, senyor Josep Benet i Morrell, al Consell Executiu sobre el diari «Hoja Oficial del Lunes». Té la paraula el Diputat senyor Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc unes paraules de recordatori. El 17 d'abril del 1931, tres dies després d'haver-se proclamat la República, es constituïa la Generalitat provisional

de Catalunya, presidida per Francesc Macià. Només deu dies després, el dilluns dia 27 d'abril, començava a publicar-se en llengua catalana el periòdic titulat aleshores «Hoja Oficial del Lunes». Aquest periòdic, fins aquell moment, i des de la seva aparició el dia 4 de gener de 1926, només havia pogut ser publicat en llengua castellana, degut a la persecució soferta per la llengua catalana sota la dictadura del general Primo de Rivera. Ara bé, avui han transcorregut cinc anys des de la desaparició de la dictadura del general Franco. En fa més de tres des que es constituï la Generalitat provisional, i fa més de mig any, concretament més de set mesos, que existeix a la nova Catalunya autònoma un Consell Executiu i un President de la Generalitat. Tanmateix allò que amb el President Macià i el seu Govern s'aconseguí només amb deu dies, avui encara no ha estat aconseguit. Resulta per tant, que continua existint una discriminació intolerable contra la llengua catalana, pròpia de Catalunya i llengua oficial al Principat, en l'edició de l'únic periòdic que pot ser publicat a Catalunya els matins del dilluns. Correspon evidentment al Consell Executiu de la Generalitat de realitzar les accions necessàries per acabar amb les discriminacions que encara pateix la llengua catalana com a conseqüència de l'intent de genocidi cultural comès pel règim franquista, com li correspon de vetllar perquè sigui efectiu el dret dels catalans a l'ús de l'idioma propi reconegut per l'Estatut d'Autonomia i per la mateixa Constitució, com li correspon també d'actuar per aconseguir que sigui realment un fet la normalització de l'ús de la llengua catalana a la nova Catalunya autònoma.

Tenint en compte tot això, es pregunta: què ha fet i què pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat per tal d'acabar amb aquesta situació de discriminació a què és condemnada la llengua catalana, en no ser publicat en aquesta llengua, a la Catalunya autònoma, l'únic periòdic d'informació general que es pot editar el dilluns al matí? Aquest Diputat vol fer constar que en formular aquesta pregunta, no discuteix gens ni mica l'atribució de l'edició dels periòdics d'informació general el matí dels dilluns a les associacions de la premsa, a efecte que creu que cal millorar el seu funcionament i adaptar-lo a una societat pluralista com és la nostra. Amb aquesta pregunta, aquest Diputat el que reclama és que es doni satisfacció al dret que tenim els catalans que el periòdic del dilluns al matí, ens sigui servit a Catalunya també en llengua catalana. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable Senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema que planteja la pregunta del Diputat senyor Josep Benet és important i demostra una vegada més la gran sensibilitat d'aquest bon amic, per a totes aquelles qüestions que afecten la nostra problemàtica nacional, sensibilitat prou coneguda de tots, amb la qual jo coincideixo plenament. Tanmateix, voldria fer una precisió.

El «Full Oficial del Dilluns», que va néixer el 1931, sense cap mena de dificultat, fou perquè depenia la seva edició de la Diputació provincial de Barcelona, corpora-

ció que fou assumida per la Generalitat recent constituïda sota l'única presidència de Francesc Macià. En canvi, actualment, la «Hoja del Lunes» depèn, segons la legislació encara vigent, de l'Associació de la Premsa —la qual en dedica els beneficis al finançament de serveis assistencials per als socis, és a dir, els periodistes. A més, cal recordar que l'any 1931 no hi va haver mai substitució de la «Hoja Oficial del Lunes» pel «Full Oficial del Dilluns» —que d'altra banda es deia «Full Oficial del Dilluns», això és igual—, ja que totes dues edicions, castellana i catalana, coexistien i normalment l'edició catalana era un subproducte de la castellana, encara que això no ho critico, perquè la qüestió era ben justament de principis, i Macià va actuar com millor ho podia fer.

És obvi que l'Associació de la Premsa ha de ser sensible a la necessitat, i així em consta, de la catalanització de la «Hoja del Lunes», però a la vegada és comprensible que es mostri zelosa de la seva actual competència com editora de l'esmentat «Full», de conservar els actuals avantatges econòmics, i de mostrar-se vigilant davant de qualsevol interferència de l'Executiu damunt la llibertat d'expressió. En fi, el tema és ben actual, especialment després de la proposta de nova legislació feta al Congrés dels Diputats de Madrid, per part del Grup parlamentari Socialista. Amb aquestes perspectives és lògic també que l'Associació de la Premsa demani —com fa— que en tot cas es garanteixi l'actual titularitat dels Fulls del dilluns, a tot l'Estat, i demani igualment garanties per a la pervivència de les Associacions de la Premsa, del seu patrimoni i dels seus ingressos, que com he dit depenen estrictament, o bàsicament, d'aquesta titularitat i d'aquesta explotació. Pertoca —jo crec— a aquest Parlament, d'acord amb l'article 16 de l'Estatut de Catalunya, de desenvolupar la futura legislació bàsica de l'Estat respecte al règim de premsa, quan aquesta sigui dictada o promulgada per les Corts de Madrid. Legislació que no dubto que farà compatibles les aspiracions de les associacions professionals de periodistes i la ineludible necessitat de catalanització que en aquest cas exigeix la publicació en català, si més no, d'una edició catalana del «Full del Dilluns». Però em sembla que el Consell no pot fer més, el Consell Executiu, que donar suport a la voluntat d'aquesta publicació catalana que demostren almenys amplis sectors del món periodista, però no pot fer altra cosa que aquesta, perquè una altra cosa seria, oposar-se o limitar la llibertat d'expressió, i jo crec, d'altra banda, que també seria limitar l'acció d'aquest Parlament.

Em sembla que amb això queda resposta la pregunta que m'ha formulat l'amic i Diputat senyor Josep Benet. Moltes gràcies, senyor President, i senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Benet desitja replicar o repreguntar? Té la paraula el senyor Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Em dol ben sincerament de no poder manifestar en aquest cas la meua satisfacció per les paraules del senyor Conseller. Perquè jo he fet una pregunta, i una pregunta molt concreta, que deia què ha fet i què pensa fer el Consell Executiu sobre aquesta qüestió que crec molt important per a Catalunya, i el senyor Conseller no ha contestat la pregunta. Ha parlat d'uns fets històrics, si

vol en podem parlar llargament, però no ha contestat la pregunta, o millor dit, de la seva resposta es dedueix clarament que fins a aquest moment el Consell Executiu de la Generalitat no ha fet res per aconseguir que es publiqui a Catalunya una edició en català del «Full del Dilluns». Ho lamento ben sincerament, i en protesto enèrgicament, i espero que el Consell Executiu farà el que realment li correspon de fer, que és aconseguir això. Jo no puc creure de cap manera que no es pugui arribar a un acord amb l'Associació de la Premsa, per a editar a Catalunya el «Full del Dilluns» en català. Crec en el patriotisme dels periodistes de Catalunya, i perquè crec en el patriotisme dels periodistes de Catalunya, crec que el Govern de la Generalitat pot aconseguir —si ho vol, si en té una autèntica decisió— que el «Full del Dilluns» molt aviat pugui ser llegit pels catalans també en català. He dit també en català, perquè quan m'he referit a l'any 1931, he dit que hi havia edició catalana i castellana. Per tant, si dintre d'un temps prudencial —posem que si un President de la Generalitat ho va aconseguir en deu dies, posem que d'aquí a deu setmanes—, el Consell Executiu no ha aconseguit això, aquest Diputat es veurà obligat a formular novament aquesta pregunta. Què ha fet i què pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat perquè aquesta discriminació en contra de la llengua dels catalans a Catalunya, desaparegui d'una vegada? Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable Senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, (*rialles*) jo, voldria recordar com he dit ja, i a més a més com és obvi, que la Generalitat de Catalunya i, en principi, ni el Parlament ni l'Executiu no tenen competència plena o exclusiva en matèria de premsa, i a més, tampoc no és habitual —encara que en aquest Estat sí que es dona aquest cas, però és excepcional—, en els Governaments democràtics, de promoure o intervenir en la premsa. Evidentment, sí que té obligació el Govern de la Generalitat de Catalunya, i també aquest Parlament, de vetllar perquè la llengua catalana sigui present a la premsa, sense que això vulgui dir interferència en la llibertat d'expressió. Però és evident —torno a repetir— que l'any 1931 Francesc Macià l'edità ell mateix —perquè no hi havia cap limitació per a poder-ho fer i perquè no hi havia altra forma de fer-ho, perquè sí que es feia la «Fulla del Dilluns» per la Diputació provincial—, i que ara cal arribar a un acord, com molt bé ha dit el Diputat senyor Josep Benet, amb l'Associació de la Premsa; i si jo no dubto, com ell no dubta, del patriotisme i de la voluntat nacional de l'Associació de la Premsa, tampoc no té dret el senyor Josep Benet, de dubtar, com tampoc jo no dubto, de la voluntat nacional i de la voluntat de catalanitzar, com prou ho ha demostrat, del Consell Executiu. I per arribar a un acord cal la voluntat de les dues parts, i si no s'ha procedit encara o no es fa amb deu setmanes, no podrà ser només responsabilitat del Consell Executiu, serà una responsabilitat en tot cas compartida. Jo torno a repetir que unilateralment, el Consell Executiu no pot fer ni ha de fer res per a canviar aquesta situació, perquè han de ser els qui tenen a les se-

ves mans la competència, que són els mateixos periodistes, els qui facin aquest pas. Jo estaré molt content que es produeixi. Oferirem tota mena de possibilitats i, si convé, fins i tot buscarem el suport financer perquè això sigui viable, però no depèn del Consell Executiu de fer que existeixi un «Full de... — mentre hi hagi l'exclusiva legal evidentment, per part de les associacions de la premsa, perquè això és la llei avui vigent. Em sembla que això és l'explicació ben clara, la voluntat que així sigui hi és, la preocupació hi ha estat sempre, la voluntat ha estat expressada, però per arribar a un resultat cal, evidentment, l'acord de les dues parts. Em sembla que és el que jo podria ara afegir al que ha dit el senyor Benet.

Moltes gràcies, senyor President, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara passar a la pregunta formulada pel Diputat senyor Josep Fornas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre irregularitats en la cria i l'engreix de vedells per al consum. (*Rialles.*) Té la paraula el senyor Josep Fornas. (*Remor de veus i somriures perllongats.*)

El Sr. FORNAS: Procuraré ser breu, perquè, senyor President, són les vuit.

El Sr. PRESIDENT: De totes maneres podem arribar fins al final del termini.

El Sr. FORNAS: Gràcies. Senyores i senyors Diputats, la pregunta que hem fet, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, al Consell Executiu, sobre irregularitats en la cria i engreix de vedells per al consum, respon a una justificada alarma dels consumidors de carn. I no és d'ara, aquesta alarma. L'any passat, per aquest temps, ja va saltar al carrer la mateixa temença. Tots vostès ho hauran pogut comprovar a través dels diaris, de les revistes, de la ràdio, de la televisió. El tema de la incorporació de certs productes nocius per a la salut, en els pinsos i en el mateix bestiar. Com he dit, el tema no és nou i les implicacions dissortadament vénen de lluny. Sabem que hi ha importants interessos internacionals implicats en la matèria. La mateixa Comunitat Europea té en aquests moments en estudi una decisió col·lectiva en aquest aspecte. Jo no els vull fatigar ni amb antecedents tècnics ni amb les característiques dels productes nocius ni amb la seva forma d'aplicació ni amb les seves conseqüències, que tots sabem que són greus. Tinc documents —i porto una carpeta aquí— de tota mena que m'ha facilitat l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya, els mateixos gremis d'abastidors, els col·legis professionals, i els mateixos ramaders. I tots coneixem les declaracions que s'han fet a la premsa per part del mateix Consell, i de l'Estat central.

Però, ja he dit que en honor a la brevetat, no, ni he agafat la carpeta, i no penso utilitzar-los. Em limitaré a recordar a aquesta Cambra que hi ha una legislació precisa que prohibeix teminantment la utilització de substàncies hormonals en els pinsos i la seva implantació directa als animals. Llavors, nosaltres diem, quines són les mesures que han adoptat i estan duent a terme els diferents departaments de la Generalitat responsables de la defensa del consumidor sobre aquesta qüestió? Aquesta és la nostra pregunta. I ho fem també perquè creiem que la pràctica illegal d'aquests mètodes per part de rama-

ders desaprensius, perjudica doblement la col·lectivitat. D'una part, és intolerable que pugui afectar la salut de les persones. Això em fa l'efecte que hi estem d'acord. Com que és així, ho considerem una pràctica il·lícita i per tant creiem que hi ha de caure el pes de la llei. D'altra banda, afecta un sector de l'economia catalana, un sector progressiu, amb marges avui d'autoabastiment, que per l'actitud desaprensiva de certs ramaders, i per interessos monopolístics d'importadors, podria significar el perill de la liquidació d'aquest important sector econòmic. Molt lligat, d'altra banda, a sectors importants de la pagesia. Després que fos presentada aquesta pregunta al Parlament, han estat fetes públiques pel Govern de la Generalitat certes manifestacions que creiem que han estat fetes per tranquil·litzar els ànims. A nosaltres ens preocupen les bones paraules. És evident que hi ha infraccions. L'Administració de l'Estat ha obert expedients de defraudació fora de Catalunya. A nosaltres ens sembla que no n'hi ha prou amb declaracions, amb declaracions de bones intencions, i, per tant, volem saber què pensa fer el Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo personalment i profundament la pregunta del senyor Fornas. En aquesta Cambra ha despertat certs somriures i un cert riure que, si fos escoltat pel món pagès, suposo, suposo, que no estaria gaire content del comportament d'aquesta Cambra. En nom d'aquest món pagès elevo la més enèrgica protesta que quan es parla d'aquest món hi hagi qui somrigui. (*Remor de veus.*) Tal vegada, és important fer un xic d'història de la matèria que el Diputat senyor Fornas ha portat aquí. És bastant lluny l'inici de l'ús d'hormones i feminitzadors. Cal aclarir —tal vegada és necessari i es pot fer breument— que uns són frenadors de la glàndula tiroide i els altres són hormones feminitzants, com a norma general. Que els primers actuen retenint aigua, que el segons actuen, i això és molt important, augmentat el pes amb una menor ingesta d'aliments. Se suposa que l'augment és del 10% més i de la disminució de la ingesta de més del 10%. Això demostra que és un problema econòmic molt important i de difícil decisió i de difícil solució.

Hi ha legislació, a Espanya, de l'any 77 que prohibeix l'ús de substàncies hormonals i l'ús de feminitzadors. La de les substàncies hormonals ve modificada per una llei de juny passat que precisa més, que aquestes substàncies han de ser el DES que es diuen, el *Dietil... sol* que és la que es pressuposa que pot donar alguna alteració en la salut humana. De totes maneres, jo m'atreiria a dir que tal vegada aquest tema s'ha dramatitzat excessivament. I m'atreiria a dir-ho perquè consultats essencialment la classe mèdica catalana, no hi ha ni un sol cas, que es pugui atribuir al tractament de carns, que hagi donat lloc a qualsevol alteració o malaltia. Això per a mi és molt important. Totes les notes aparegudes a la premsa, totes són molt respectables, però cal observar que la classe mèdica en general, no s'ha pronunciat, ni menys encara

en aquest sentit. I no s'ha pronunciat perquè tal vegada nosaltres ens hem precipitat —nosaltres no, l'Estat espanyol—, es va precipitar com d'altres països, a posar unes lleis prohibitives, lleis prohibitives que no tenen encara països tan curosos de la seva salut i de la seva economia, com els Estats Units, com Dinamarca, com Suïssa, com Anglaterra, que no han prohibit encara, en el dia de la data, l'ús d'aquestes substàncies perquè no tenen una absoluta seguretat que en tots i cada un dels casos pugui produir qualsevol alteració en la salut humana.

Efectivament, les substàncies dites antitiroide s'eliminen a les vint-i-quatre hores de ser preses. Resta l'aigua, indiscutiblement, és un frau, fan una retenció d'aigua. Hi ha qui discuteix si és un frau, és un frau perquè augmenta el bon aspecte de la carn, augmenta la tendresa d'aquesta, potser no és un frau, potser és un frau. És una cosa discutible, té moltes accepcions a tenir en compte; però realment, el que sí que és cert és que no és una substància tòxica.

Quant a les altres substàncies, a les substàncies estrogèniques, també és cert que es metabolitzen en l'organisme i en resta exclusivament el 4% com a màxim al cap de les vint-i-quatre hores de la seva ingesta. És possible que aquesta resta sigui tòxica. S'ha de demostrar —s'ha demostrat en proves de laboratori—, però torno a repetir que nosaltres no tenim constància de cap comunicació mèdica que accepti això com a verídica i fiable. Les tècniques de diagnòstic quant als primers, quants als que afecten la retenció d'aigües són relativament senzilles; s'apliquen, es fan. Les tècniques per determinació dels esteroides són més complexes, requereixen uns mecanismes molts difícils, molt sofisticats i són de difícil aplicació. S'han de trobar parts per bilió i nosaltres no tenim pas, aquest moment, laboratoris —tret de la Facultat de Farmàcia que hi està treballant— habilitats per a treballar en aquest sentit.

No vull allargar-me més, però diré quines són les accions que hem pres nosaltres, i li diré, senyor Fornas, que ha estat una la de seguiment de l'acció que l'Estat, que és el qui té atribucions per fer-ho, ha fet de seguiment d'anàlisis en els pinsos que es consumeixen essencialment a les quadres catalanes que són els que ens han interessat. Una altra cosa, un altre parèntesi s'hauria de fer, essencialment: el risc és veritat en la vedella, en la carn blanca, però Catalunya no és consumidora de carn blanca, Catalunya no és productora de carn blanca. La carn blanca, per definir-ho, és aquella dels vedells que pesen dos-cents en viu, cent quaranta quilos canal aproximadament, que prenen gairebé exclusivament llet. A casa nostra no és així; nosaltres fem la vedella tipus Girona, dels cent vuitanta, doscents quilos i més quilos que ja, gairebé amb tota seguretat, en el moment d'ésser consumida hi ha hagut una eliminació, si és que s'ha utilitzat, d'aquestes substàncies hormonals. Canvia totalment el problema. Llavors dic: que nosaltres hem fet diverses coses. Primer, el seguiment del que el Ministeri d'Agricultura ha fet durant aquests últims temps, que efectivament, en els controls duts a terme a la província de Girona, n'hi ha hagut un de sol de positiu. A Lleida no hi ha hagut cap control positiu, i a Barcelona tampoc ens han expressat, quant a pinsos, em vinc a referir, controls positius. Sí que

s'han trobat determinats productes de la venda prohibida perquè contenen aquests elements dintre la seva composició. Això sí que s'ha fet i a Barcelona hi ha tres expedients, concretament, que sancionen aquestes empreses que comercialitzen aquests productes. D'altra banda, els nostres serveis han seguit les granges, perquè es produïa el cas peregrí que la incorporació no es feia dels pinsos, a través de la fàbrica, sinó que aquest ramader poc escrupolós, que diu el senyor Fornas —no en són massa, n'hi deu haver algun— feia aquesta mescla, feia aquesta barreja «in situ» en la seva pròpia finca, i això era molt difícil de controlar a través de les fàbriques, com és molt lògic. S'ha fet també i s'està fent un seguiment dels llocs expendidors de productes per a ús ramader; sense competències, perdó, sense transferències, però es fa, tenim l'obligació de fer-ho, i ho fem. I darrerament, ja, pel que afecta a salut pública —que en això sí que tenim plena competència— s'ha augmentat al màxim possible el control d'escorxadors.

Jo puc dir que pràcticament, tiroides alterats, no hi ha comunicacions actuals que n'hi hagi. És a dir, el tractament amb tirosils es pot dir que ha desaparegut del mercat per si sol, tal vegada a conseqüència d'aquesta campanya, tal vegada perquè ja hi havia una regressió d'ús i no s'utilitzava perquè no era rendible. Quant a l'aspecte d'hormones, d'esteroides, és en marxa, com he dit abans, en la Facultat de Farmàcia, el Departament de Bromatologia, el seguiment de diferents mostres portades al laboratori; les primeres amb resultat positiu, perdó, les primeres amb resultat negatiu, però se seguirà investigant, malgrat que, torno a repetir, els mitjans són petits i curts. Darrerament, en els mercats d'abastiment, s'ha seguit veient l'aspecte de les carns que s'expedeixen i, efectivament, hi ha una diferència essencial en la coloració. Efectivament, les carns que es veuen avui dia en el mercat són carns més roges que temps endarrera. Això ja demostra que, com a mínim, hi ha una regressió del tractament. I el que també hi ha és una regressió enorme del consum i per això jo vull recomanar una certa mesura, una certa prudència, que aquest escàndol estigui en el lloc que ha d'estar, perquè nosaltres no som autoabastits de carn, no tenim prou producció a casa nostra, importem carn de la resta d'Espanya, per tant no ens podem responsabilitzar del que facin els pagesos de fora, ens podem responsabilitzar del que fan els de casa nostra, però en aquest terme tan ampli, tan genèric, de la carn de vedella hem perjudicat una gran empresa pagesa que —jo ho conec bé— ho feia molt bé i la major part d'ells ho feien molt seriosament.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Fornas té la paraula per a replicar.

El Sr. FORNAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sento molt discrepar de l'Honorable senyor Conseller, primerament perquè, en realitat, jo aquí el que he plantejat ha estat que existeix una llei, aquesta llei ha estat vulnerada, hi ha en el camp de la ramaderia, hi ha a Catalunya, una expressa aplicació d'aquests additaments —ja no em fíco amb els additaments finalistes, que són un frau de pes— però sí en els additaments hormonals que, en aquest moment, a causa de la campanya que s'ha por-

tat a terme, com va passar ja l'any passat amb la campanya que es va produir i que aquí hi ha algun senyor Diputat, actualment, de la minoria del Govern, que participava en la Minoria parlamentària del Congrés de Madrid, que fa un any va fer una pregunta al Govern central, aquesta pregunta deia concretament si la utilització d'hormones i el cas concret de la DES podia ser considerat com a element nociu per a la salut, i que el Govern li va respondre que no solament era provat per tots els mitjans científics que era perjudicial per a la salut, sinó que, a més, en la llei de l'any 77 era totalment prohibit. Per tant, aquí nosaltres, a mi, em sorprèn que el senyor Conseller en aquests moments pugui dir que s'estan fent investigacions, quan aquestes investigacions ja s'han fet i a més pugui suposar que fins i tot sigui eliminada, sigui absorbida i que podem dubtar, fins i tot, que no sigui nociva.

De manera que la pregunta és feta concretament per quins són els mitjans que ha pres i quines són les mesures que vol prendre el Govern, perquè si es produeixen aquests casos —que tots sabem que aquests moments no es produeixen— però que quan hi hagi altre cop una calma i l'opinió pública, el consumidor torni a reprendre normalment la compra i el consum de carn, tornaran a incidir en l'aplicació d'estrògens, senzillament perquè aquest significa un augment considerable de pes en el bestiar. Però és que això implica dues coses: d'una banda, la condició de la salut de les persones, però d'altra també l'aplicació aquesta implica, a Catalunya, que la nostra cabanya, el sector ramader, que avui s'autoabasteix, perquè realment el ramader compra la vedella petita fora de Catalunya, però l'engreixa aquí, o sigui, que l'autoabastiment es fa perquè l'engreix aquí es produeix per unes circumstàncies determinades i aquestes circumstàncies determinades fa que no solament ens autoabastim sinó que a més abastim mercats tan importants com és Madrid.

De manera que nosaltres tornem a incidir en aquest aspecte que creiem que s'ha de vetllar i que, per tant, s'han de prendre mesures estrictes perquè això no prossegueixi, perquè això no pugui continuar i, per tant, nosaltres sabem perfectament que a través del Govern central hi ha al Ministeri d'Agricultura dotze expedients d'aquests últims temps i s'han aixecat set-centes vuitanta-sis actes a les províncies de Toledo, de Sevilla, de Valladolid, d'Osca i de Balears, i, en canvi, a Catalunya ens parla de dos expedients el senyor Conseller que s'han aixecat en uns laboratoris —suposo que deu ser per productes que tots sabem que van sense etiqueta, que van en capsa blanca, i que els utilitzen, aquests procediments, aquests ramaders que diem que són, en certa manera, els qui produeixen aquest tipus de carn.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Agricultura.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA: Molt breu, jo no he dit que el fet no existís; existeix. He dit que està desapareixent —tal vegada per la propaganda feta. Jo he dit que no hi ha casos clínics constatats a Catalunya; no he dit que no n'hi pugui haver. Però jo repeteixo altra vegada que nosaltres no hem fet res més —no podem fer res més en aquest moment— que el seguiment del que està fent el Ministeri d'Agricultura que compta amb els elements necessaris —parlo de la producció— per a poder fer aquest seguiment, compta amb l'autoritat, ja que la transferència en produccions agràries no està feta i llavors la inspecció en els llocs de venda, l'autorització momentàniament és seva, malgrat que nosaltres hem seguit la pista a aquesta utilització de productes que estan desapareixent del mercat per tranquil·litat del senyor Fornas.

He dit també que al nivell d'escorxadors, al nivell de mercats i al nivell de consum, la sanitat pública, la salut pública està fent els esforços màxims de control, sobretot el fàcil, el que he dit que era fàcil, de comprovació de tiroides. Es pot comprovar anant a veure les carnisseries, que les carns ja no regalimen —abans regalimaven, feien aigua. Si en aquest Parlament hi hagués més dones ficades a la cuina (*remor de veus*) segurament em donarien la raó, és molt probable. Està desapareixent, està cedint aquesta situació i nosaltres no fem res més que intensificar al màxim, al màxim, la vigilància als nivells que ens corresponen, que són —ja dic— els escorxadors, que són els sacrificis a casa nostra i és en els mercats. L'autoabastiment, senyor Fornas, estic d'acord que hi ha compra forana d'animals petits, però en vedella som més consumidors que no pas productors, malgrat que puguem abastir en moments determinats el mercat de València, el mercat de Madrid.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, hem acabat amb aquest cinquè punt de l'ordre del dia. (*La Diputada senyora Calvet demana la paraula des de l'escó.*)

El Sr. PRESIDENT: Si?

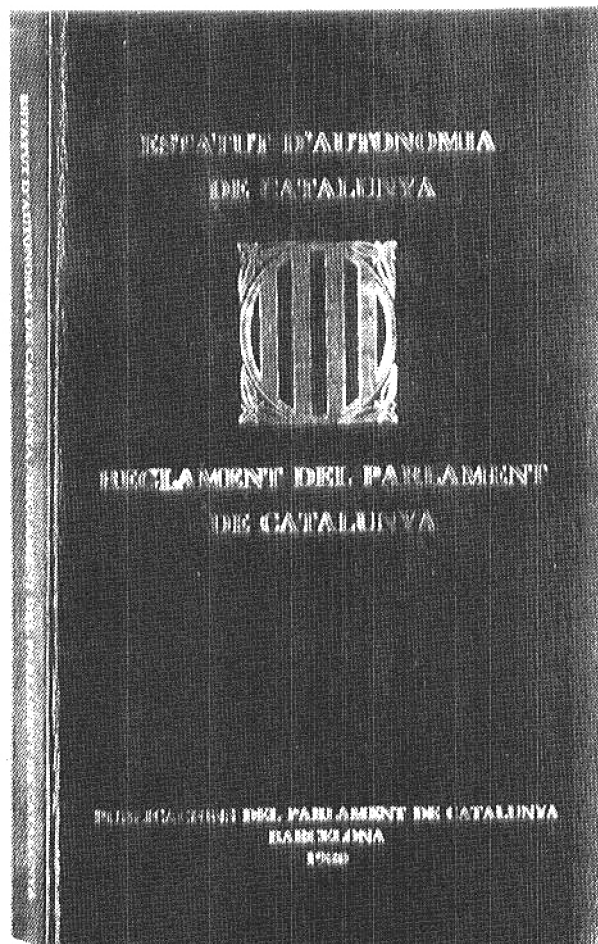
La Sra. CALVET: Per al·lusions, senyor President. Per al·lusions. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Calvet, les al·lusions només són quan es fan personalment, de manera que no hi ha lloc a donar-li la paraula per al·lusions. (*Rialles.*)

Hem acabat el cinquè punt de l'ordre del dia. Segurament la propera sessió començarà el proper dimarts, dia 9. En tot cas, els senyors Diputats seran convocats oportunament.

S'aixeca la sessió.

(*És un quart i vuit minuts de nou del vespre.*)

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80